

Giới thiệu Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]

Nữ chính là Hạ Minh Nguyệt, đã là một cô gái xuất sắc tới cực điểm, nữ thần trong lòng mọi người, bà hoàng trong giới kinh doanh khi đang tuổi 25. Vì cái gì mà lại xuyên vào nữ phụ ngu ngốc cơ chứ?

Nam chủ? Cô không cần

Nữ chủ? Cô không ham

Có tiền, có sắc, có quyền! Việc gì cô phải dây dưa với đám nam chính đó chứ!

Chờ mà xem, Hạ Minh Nguyệt này sẽ thay đổi cả cốt truyện!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hạ Minh Nguyệt mệt mỏi nằm vật xuống giường. Sáng sớm cô phải đến tập đoàn giải quyết tài liệu, tối phải tới họp tổ chức. Thật thấy thật đau đầu mà!

Bên ngoài nhìn vào họ chỉ thấy một Minh Nguyệt hoàn hảo đến từng chi tiết, tay không dựng lên tập đoàn trang sức Nguyệt Minh lớn nhất châu Âu - Á và đang xâm nhập vào thị trường châu Mỹ.

Ngoài ra cô còn là sát thủ số 1 hắc đạo với cái tên "Nguyệt Hạ", một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, tài năng giỏi giang, người mẫu lý tưởng trong mắt tất cả mọi người.

Nhưng ai biết đằng sau ngày hôm nay Minh Nguyệt đã phải khổ sở như thế nào. Cũng chẳng ai biết một người tuyệt vời như thế lại sống ở một căn nhà hai tầng bình thường.

Cô thở dài, nhắm mắt lại, một lúc sau lại mở mắt ra, lấy dưới gối ra chiếc iPad, lên mạng tải truyện đọc. Nhìn thấy một câu chuyện đang đạt hơn 18k người đọc, Minh Nguyệt cũng tò mò mở ra:

- "Tiểu bạch thỏ của tổng giám đốc" sao? - Cô nhỏ giọng lầm bầm

Sau 2 tiếng nghiền ngẫm cuốn truyện, cô bực mình thiếu điều muốn hét lên, chửi rủa:

- ĐM con nữ chính, ngây thơ phát ón. Con nữ phụ đẹp thế óc lại như quả nho khô, lại trùng vs cái tên đẹp đẽ, cao quý, đáng yêu của mình nữa chứ...v...v.. (t/g: Dạ, chị đang tự sướng cực hạn)

Vì tức quá nên Minh Nguyệt không kiêng nể gì mà ném cái iPad sang 1 bên, chồm chắn ngủ. Cái iPad bị đập vào tường, màn hình sáng rực lên trong căn phòng tối rồi biến mất. Căn phòng lại trở về như ban đầu, chỉ là không thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đều trong phòng nữa. Im ắng như trước đó chưa hề có ai nằm đây vậy.

Minh Nguyệt từ từ tỉnh dậy, đập vào mắt cô là trần nhà màu trắng, mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi khiến cô khê cau mày.

Quái lạ, tường nhà cô màu xanh ngọc cơ mà, sao lại là màu trắng được? Mùi thuốc ế này từ đâu mà ra?

Minh Nguyệt ngồi dậy, vết thương trên ngực trái làm cô đau buốt. Nếu cô bị ám sát, sao cô lại không nghe thấy.

"Nghe" là một trong những yếu tố mà một sát thủ chuyên nghiệp cần có, hơn nữa cô lại rất dễ tính, sao lại không biết mình bị thương?

Đúng lúc đó, cánh cửa đột ngột bật mở, một người đàn ông bước vào.

Người này có nét mặt nghiêm nghị, theo cô thì năm nay ông tầm 45 tuổi, những nếp nhăn tuy đã có nhưng khá mờ nhạt, đôi lông mày nhú chặt, gằn giọng:

"Ngu ngốc! Con vì một thằng đàn ông mà suýt mất mạng. Con đang nghĩ gì vậy hả? Con có biết ba lo cho con lắm không?"

Minh Nguyệt: "... Cái gì đang xảy ra vậy trời??"

Cô còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, đoán chắc đây là ba của cô gái nằm ở đây thì lại nghe người lại nói tiếp:

"Hạ Minh Nguyệt, con...ta thật không hiểu con nữa rồi, thế này thì ta biết ăn nói với mẹ con thế nào đây! "

Người đó nói xong liền thở dài một hơi rồi bỏ đi để lại Minh Nguyệt đang lơ mơ trên giường. Cô như chợt nhớ ra gì đó liền cầm sổ bệnh án lên xem.

Họ tên: Hạ Minh Nguyệt

Ngày sinh: 16/7/1997

Tuổi: 20 Giới tính: Nữ

Người thân: Hạ Vương Thành

Chẩn đoán: Một vết đâm ở ngực trái, cách tim 5cm

.....

Đọc lướt qua bệnh án cô giật mình hoảng hốt. Đúng là cô tên Hạ Minh Nguyệt rồi, ngày sinh là 16/7 nhưng sao lại sinh năm 1997. Cô năm nay đã 25 tuổi, ko người thân bạn bè gì, ở đâu lại ra một ông bố nữa vậy?! Đường đường là sát thủ Nguyệt Hạ số một hắc đạo, thế quái nào lại bị đâm cơ chứ!

Minh Nguyệt cứ trầm ngâm suy nghĩ, trong đầu lại xẹt qua cái tên Hạ Vương Thành. Chẳng lẽ...cô xuyên sao?

Ý nghĩ này bị cô nhanh chóng gạt bỏ nhưng vẫn chạy vào nhà vệ sinh xem thử.

Nếu cô nhớ không nhầm thì cô tới qua có đọc một câu truyện ngôn tình cầu huyết nào đó. Chẳng lẽ lại xuyên vào nhân vật nữ phụ đầu to óc nhỏ Hạ Minh Nguyệt ác độc, lăng ló, diêm dúa loè loẹt sao?

Hình như lúc cô đọc có nhắc đến nhân vật này có một vết bớt phượng hoàng ở sau gáy. Chuyện này ngoài nguyên chủ và ba mẹ ra không ai biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bước vào nhà vệ sinh, Minh Nguyệt sững sờ. Trong gương là một cô gái rất xinh đẹp. Mái tóc nâu khói mềm mại xoắn đuôi tự nhiên, làn da trắng hồng nõn nà. Cặp mắt nâu long lanh như búp bê, lông mày dài, cong vút cùng đôi môi đỏ hồng căng mọng. 100% LÀ MỘT MỸ NHÂN!

WTF?! Nhưng đây rõ ràng không phải khuôn mặt cô nha!

Minh Nguyệt vén mái tóc lên trên cái cổ trắng ngần có vết bớt nhỏ bằng đầu ngón cái hình hoa mẫu hồng nhạt. Khoé miệng cô giật giật.

Nhưng rồi cô phát hiện ra một điều. Vết sẹo ở mu bàn tay của kiếp trước vẫn ở nguyên trên tay cô.

"Xuyên vào ai không xuyên lại xuyên vào nữ phụ đầu to óc quả nho trong câu chuyện máu chó đấy chứ! " Cô bực bội rửa thắm

Minh Nguyệt ngừng lại cốt truyện. Vụ nguyên chủ bị đâm là ở chương 6 khi đứng ra đỡ một nhát dao cho nam chính thứ 2 cũng là hôn phu của nguyên chủ - Hàn Phong.

Càng nghĩ cô càng tức cái tên Hàn Phong đó. Trong khi nguyên chủ vì cứu hắn ta mà suýt mất mạng thì hắn lại lo cho nữ chính Mạc Phương Dung vừa nhìn thấy máu là lăn đùng ra ngất xỉu, để mặc nguyên chủ ở đó, may có người qua đường tốt bụng đưa tới bệnh viện.

Vốc nước lên mặt để tan con mặt mới, Minh Nguyệt bước ra khỏi nhà vệ sinh leo lên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cạch"

Cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông bước vào khiến cô giật mình quay ra nhìn. Theo suy đoán của cô thì người này chỉ tầm 24, 25 tuổi. Dáng người cao 1m8, khuôn mặt sắc nét như tạc tượng, mái tóc ngắn rũ xuống hai bên tai tạo vẻ thành thục. Đây chính xác là một nữ nam a~

Áo blouse trắng ôm lấy thân hình rắn chắc, khuy cài áo trên ngực trái nấn nót in chữ " Âu Dương Thần"

Nhìn kĩ lại chiếc cài áo một lần nữa, cô cười lạnh. Chưa gì đã gặp nam chính số 1 rồi à?

Đây là nam chính được yêu thích nhất. Tổng tài tập đoàn Âu Thị, sở hữu 3/4 bệnh viện toàn quốc. Lạnh lùng, tài giỏi và là người hãm hại nguyên chủ thể thâm nhất làm cô càng ghét hấn thêm. Nhưng giờ cô xuyên vào đây rồi, còn sợ gì ai chứ!

Âu Dương Thần có nhiệm vụ đi thăm Hạ Minh Nguyệt. Hấn thật sự ko thích người phụ nữ lẳng lơ này chút nào. Nhưng khi bước vào hấn có chút giật mình.

Cô giờ đây như lột xác hoàn toàn vậy. Trước kia "Hạ Minh Nguyệt" khi nhìn thấy hấn liền quẩn lấy giờ đây chỉ nhìn lướt qua đánh giá rồi quay đi chỗ khác làm hấn thấy khó chịu. Đôi mắt nâu trước kia lúc nào cũng liếc mắt đưa tình làm người khác ghê tởm thì giờ đây lại sâu hun hút làm hấn không thể biết được cô đang nghĩ gì.

Đang miên man suy nghĩ thì một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của hấn:

" Âu tổng!"

Âu Dương Thần ngạc nhiên nhìn Minh Nguyệt. Đôi mắt trước kia luôn khinh bỉ, chán ghét nhìn cô giờ đây lại mê luyến. Đồng phục bệnh nhân rộng lấp ló xương quai xanh quyến rũ, mái tóc nâu nhẹ nhàng bay làm hấn ngẩn ngơ, trong lòng trào lên cảm giác không nói thành lời.

Khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, hấn mở miệng hỏi: " Cô thế nào rồi? "

" Chưa chết! " Cô nhắm hờ mi mắt, hờ hững trả lời

Âu Dương Thần tức giận khi thấy biểu cảm của cô song cũng cảm thấy mất mát nhưng không biết tại sao. Hấn lại tiếp tục hỏi:

" Phần đầu cô có bị chấn thương? "

" Vẫn nhớ ra anh là ai "

" Vết thương của cô? "

" Đã khỏi "

" Các phần khác thì sao? "

" Ồn! "

....

Hấn hỏi cô nhưng lần nào trả lời cũng rất lạnh nhạt (T/g: Minh thích thì mình trả lời vậy thôi! ^_^) Lúc này Âu Dương Thần thật sự tức điên lên với cách trả lời của cô, hấn quát lên:

" Cô trả lời như thế thì làm sao tôi biết được cô bị bệnh gì? "

Lúc này Minh Nguyệt mới từ từ mở mắt, đôi mắt nâu xinh đẹp nhìn thẳng vào hấn làm hấn giật mình, chậm rãi nói:

" Tôi không yêu cầu các người khám bệnh cho tôi. Âu tổng có thể ra ngoài nếu muốn, tôi không hề có ý muốn giữ anh ở lại. Vết thương của tôi đã lành nên anh hãy quan tâm tới bệnh nhân khác. Hiện tại tôi rất khỏe cho nên tôi-muốn xuất-viện "

Hấn đen sì mặt nhìn người đang ung dung ngắm cảnh ngoài cửa sổ kia. Cô nói dài dằng dặc chung quy lại chỉ muốn xuất viện thôi sao? Không thèm quẩn lấy hấn như trước nữa? Lạt mềm buộc chặt? Nghĩ vậy hấn không khỏi ghê tởm con người này. Đợi thêm vài hôm nữa kiểu gì cô ta cũng như cũ thôi. Để xem cô còn giả tạo tới bao giờ (T/g: Áo quá rồi con trai ơi!)

Âu Dương Thần cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều liền nói:

" Được thôi, cô có thể xuất viện. Mong rằng cô đừng giờ trò gì, để tôi biết được sẽ không có kết quả tốt đâu! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nói xong, Âu Dương Thần bỏ ra ngoài, để lại Minh Nguyệt sất khí đặng đặng.

ĐM, cái gì mà giờ trò? Không để yên sao? Đường đường là Nguyệt Hạ sát thủ số một hắc đạo, có gì mà cô không thể cơ chứ! (T/g: Con gái ta làm gì

có biết thù thừa may vá đâu a~)

- Mẹ nó, để xem thằng nào trị thằng nào. Hạ Minh Nguyệt này sẽ chinh chết đám nam nữ chính các người! - Cô làm bầm chùi rửa

Một lúc sau, người đàn ông mà cô nhìn thấy lúc mới xuyên đi vào phòng. Người này là Hạ Vương Thành - ba của nguyên chủ, chủ tịch tập đoàn bất động sản Hạ Thị nổi tiếng.

Bà Hạ mất năm nguyên chủ 5 tuổi, từ đó ông Hạ điên cuồng lao vào công việc, để mặc cô ấy cho người hầu và quản gia. Lúc ông để ý tới nguyên chủ thì cô ấy đã ở bộ dạng này rồi. Ông Hạ quá thất vọng về nguyên chủ nên bỏ mặc cô ấy tự sinh tự diệt.

Khi biết được con gái mình bị hãm hại, ông đã đem Hạ Thị cho Hàn Phong để cứu lấy nguyên chủ nhưng bị lừa, không những không cứu được lại còn dâng tập đoàn cho kẻ khác, khiến ông Hạ bị truy tìm nằm viện liệt giường không thể dậy.

Nhưng đó là chuyện sau này a~ Trước đây ông đã khổ cực nhiều rồi nên Minh Nguyệt cô sẽ thay nguyên chủ phụng dưỡng ông nốt nửa đời còn lại!

Ông Hạ nhìn cô, hỏi:

- Con thấy sao rồi?

Minh Nguyệt chớp mắt nhìn ông, nói:

- Ba! Con không sao, sẽ không làm chuyện ngu ngốc này một lần nữa đâu ạ! Với lại...ba này, con muốn hủy hôn

Ông Hạ sững sốt một hồi, nhưng vì thương con nên chỉ có thể thở dài nói:

- Con... Được rồi, ta mong chuyện này sẽ không xảy ra nữa. Còn chuyện hôn ước ta sẽ bàn với Hàn gia xem sao! - Ông Hạ vuốt tóc cô, trong mắt đầy một mảng sùng nịch, cung chiều

- Dạ, ba! - Cô chu môi làm ông Hạ bật cười.

Âu Dương Thần vừa ra khỏi cửa thì ông Hạ bước vào, nghĩ tiện thì trực tiếp báo cáo tình hình hiện tại của cô với ông luôn. Ai ngờ vừa quay lại thì gặp Hàn Phong đang bước tới phòng cô.

Hàn Phong thật ra cx chẳng háo hức gì, thậm chí còn chán ghét. Nhưng vì cô đỡ cho anh một dao nên cũng miễn cưỡng cho là ân nhân cứu mạng nên đi thăm xem...chết chưa (T/g: Mi dám nguyên con gái ta chết, có ngày ta THIÊN đó!!). Vừa đến Hàn Phong gặp Âu Dương Thần đang đi về phía này nên gật đầu chào. Hai người dừng bước trước cửa phòng cô. Vì cửa phòng được mở ra độ khoảng hai gang tay nên hai người nhìn vào đều không có vấn đề gì.

Hàn Phong ngậy người nhìn Minh Nguyệt. Cô rất đẹp khi xóa bỏ lớp son phấn trên mặt. Đôi môi căng mọng chu lên trông thật đáng yêu. Khi cô nhắc đến chuyện hủy hôn, anh cảm thấy được giải thoát bởi hôn ước nhưng nhiều hơn là tức giận.

Sao anh phải giận? Cô đã đồng ý hủy hôn anh phải thỏa mãn chứ? Nhớ cô bày trò gì thì sao?

Không thể hiểu rõ được lòng mình, Hàn Phong quay người bỏ đi.

Âu Dương Thần cũng giống Hàn Phong ngần ngại vì sự đáng yêu của cô. Nhưng thay vì tức giận hằn lại cảm thấy vui mừng vì cô nói lời hủy hôn. Nhưng sao hần phải vui mừng? Âu Dương Thần chăm chú nhìn Minh Nguyệt không rời, cô cười thật đẹp a~ (T/g: Con gái ta tất nhiên là phải đẹp rồi!)

Minh Nguyệt nói chuyện cười đùa rôm rả với ông Hạ nhưng không có nghĩa là cô không biết Hàn Phong và Âu Dương Thần ở ngoài. " Các người định làm gì đây? Minh Nguyệt này đâu có dễ chơi đến vậy!" Thấy Âu Dương Thần cũng đã rời đi, cô lay nhẹ tay ông Hạ làm nũng:

- Ba~

Ông Hạ cười cười nhìn cô:

- Con gái làm sao vậy?

- Con muốn xuất viện ạ!

- Con chắc chứ? Nhớ có bị gì thì sao đây? - Ông Hạ lo lắng nhìn cô nói

Minh Nguyệt nhìn thẳng vào mắt ông, nhẹ nhàng nói:

- Con không sao hết, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà ba!

Thấy đứa con gái mình thương yêu hết mực không làm sao sao, mắt kiên định như vậy làm ông Hạ không khỏi thở dài.

Ai bảo đây là đứa con gái ông hết mực yêu thương cơ chứ, làm sao không đáp ứng cho được?! Ông Hạ mỉm cười nói:

- Được rồi Nguyệt Nhi, con mau đi ngủ để mai xuất viện!

- Dạ, ba! - Cô cười ngọt ngào nhìn ông

Ông Hạ xoa nhẹ đầu Minh Nguyệt rồi ra ngoài, không quên đóng cửa phòng cho cô. Trong phòng, cô si ngốc nhìn cánh cửa, cuối cùng vẫn chùn chân ngủ ngon lành để mai có sức...xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau

Ánh nắng mặt trời chiếu vào cửa sổ. Trên giường, nơi có một cô gái rất xinh đẹp đang say ngủ, tiếng chuông điện thoại reo phá tan khung cảnh...thơ mộng.

Minh Nguyệt từ từ ngồi dậy, dụi dụi mắt, cô lò dò bước vào nhà vệ sinh. Vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra sắp đồ để xuất viện.

Lúc Minh Nguyệt đi ra là lúc ông Hạ cùng Âu Dương Hàn bước vào. Ông Hạ cười hiền nhìn cô rồi nói:

- Ai cha con gái! Con ăn chút thức ăn rồi xuất viện thôi!

Cô xua xua tay rồi mỉm cười nói:

- Con không ăn sáng đâu ba, chúng ta đi thôi. Quần áo quần gia mang vào không nhiều, ba làm thủ tục xuất viện là đi được rồi ạ!

Nói rồi cô khoác ba lô lên vai, ngồi trên bộ ghế sofa trong góc phòng, cô thân nhiên lướt Facebook mặc kệ ai đó đang ngơ ngẩn nhìn cô.

Âu Dương Hàn hôm nay đến đây là để xem lại bệnh cho cô nhưng chủ yếu là xem cô có thay đổi không hay chỉ giờ trò trước mặt hấn mà thôi. Hấn bước vào phòng bệnh cùng lúc cô đi ra khỏi phòng vệ sinh. Áo thun crop top trắng dài tay ngang eo lấp ló vòng 2 thon thả, quần leggings ôm lấy đôi chân thon dài với chiều cao 1m7 của cô. Giày thể thao trắng khỏe khoắn, mái tóc nâu khói ngang lưng đung đưa theo bước chân tạo nên một con người năng động lại quyến rũ khó tả.



Nhìn vào ai dám nói đây là Hạ tiểu thư lẳng lơ háo sắc chứ, mỹ nhân đấy chẳng đùa được đâu!

Âu Dương Hàn cứ mãi ngắm Minh Nguyệt đến khi ông Hạ quay lại mới giật mình ho khan vài tiếng.

Cô nhú mày liếc hấn một cái. Tên nam chủ này sao lại ở đây lúc này cơ chứ? Chẳng phải nên đi tới bên cạnh nữ chủ Mạc Phuong Dung sao?

Mà dù thế nào thì cô cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm hấn, chuyện mình chưa xử lý xong, tâm trí đâu mà cô đi quan chuyện người khác.

Thế nên chị Nguyệt nhà ta cứ theo châm ngôn " *Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ* " mà làm.

Âu Dương Hàn thấy cô có vẻ không thích mình thì khó chịu. Chẳng phải hồi trước thường xuyên đến bệnh viện làm phiền hấn hay sao, giờ lại giờ trò

không quan tâm hẳn?

Nghĩ vậy

Ông Hạ cảm xấp giấy chẩn đoán, giấy làm thủ tục...v...v... đưa trước mặt Minh Nguyệt hỏi:

- Con chắc là không sao chứ?
- Con không sao đâu ba! - Cô đưa tay ra cảm xấp giấy tờ bỏ vào balo, mắt vẫn dán vào điện thoại, thuận miệng nói.
- Có cần bác sĩ Âu khám lại không con?
- Không ạ! Về thôi ba, con mệt rồi!

Nói xong cô đi ra ngoài mặc kệ hai người kia trong phòng.

Vì ông Hạ phải đến công ty nên đã chuẩn bị sẵn xe cho ông đi luôn, ngoài ra còn có một cái xe nữa để đưa cô về nhà. Lúc cô leo lên xe là lúc ông Hạ đi ra từ bệnh viện. Hạ cửa kính xe xuống, cô nói:

- Ba, con về trước đây!

Minh Nguyệt nói xong liền kéo cửa kính lên, tài xế cúi đầu chào ông Hạ một cái rồi lên xe chở cô về nhà bỏ lại ông Hạ cười khổ trong lòng.

Về tới nhà đã là chuyện của 15 phút sau. Nhà nguyên chủ khá gần trung tâm thành phố nên đi lại, mua sắm, học hành cũng khá tiện. Căn biệt thự kiểu Pháp hiện ra trước mắt làm cô không khỏi trầm trồ thán phục. Tuy nhiên cô vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh y chang nước đá của mình đi vào.

Vào nhà, Minh Nguyệt có chút sững sốt nhìn nội thất bên trong. Tuy nội thất dùng toàn đồ đắt tiền nhưng được bày trí hợp lý, tao nhã, mang tới cảm giác ấm áp.

Căn biệt thự rất rộng, có tới gần 20 phòng nên phải mất khoảng 15 phút cô mới tìm được phòng mình.

Cửa ngoài màu trắng, có mấy bông hoa tuyết trắng được xếp tinh tế làm Minh Nguyệt thấy cũng không tệ lắm. Nhưng khi mở cửa phòng ra thì...

Shock...Cô shock nặng luôn rồi...

Căn phòng này thật kinh dị quá đi!!!



Phong cách hồng công chúa này làm cô cảm thấy toàn bộ da gà nổi lên hết thật rồi. Khóe miệng cô giật giật, hận không thể làm một phát nổ tung căn phòng này.

- BÁC VƯƠNG!!! -Giọng nói thánh thót của cô vang vọng cả ngôi biệt thự khiến mọi người không hện mà rùng mình một cái.

Quản gia Vương lật đặt chạy tới chỗ cô, nhỏ giọng hỏi:

- Tổ tông của tôi ơi, tiểu thư người sao thế ạ?! Có gì nói rõ ra chứ thế này dọa chết ta rồi tiểu thư à!
- Bác Vương, làm phiền bác thanh lý cái đồng hồng hồng này dùm con. Thay, thay hết cho con thành tông đen trắng! - Minh Nguyệt chống nạnh chỉ vào căn phòng tràn ngập sắc hồng.

Quản gia Vương toát mồ hôi hột nhìn cô. Chẳng phải tiểu thư thích nó lắm sao? Thế nào lại thay đi vậy trời?!

Chẳng thắc mắc gì nhiều, quản gia Vương chỉ cúi đầu nói:

- Được thưa tiểu thư, tôi sẽ cho người dọn ngay!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh Nguyệt khó chịu đi vào phòng, mở tủ đồ chuẩn bị đi tắm. Shock...Một lần nữa cô shock nặng...

Đồ của nguyên chủ cũng thật...rộn người quá đi. Không xanh xanh đỏ đỏ thì cũng khoét năm xẻ bảy, thậm chí còn có cả đồ cosplay luôn. Lục tung tú đồ lên, cô cuối cùng cũng nhìn thấy một bộ đồ ra hồn lẫn trong hàng tá đồ "cực phẩm" ấy.

Cầm quần áo vào nhà tắm, cô ngâm mình trong bồn nước ấm. Ngửi mùi oải hương thoang thoảng trong phòng làm cho cô cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu

- Sung sướng hạnh phúc thế này mà cô không biết hưởng. Nguyên chủ à, cô cũng thật ngốc quá đi! - Cô lầm bầm

Ông Hạ mới gọi về bảo cô hôn ước đã được hủy bỏ, cô ko cần lo lắng

Cô bật cười. Ông ko hủy được cô sẽ khiến hôn ước ấy phải hủy bỏ, sao cô lại phải lo lắng chứ!

Minh Nguyệt bỗng nhớ tới cái kết câu chuyện...

Xem nào~ Có hai nam chủ là Âu Dương Hàn-họ hàng xa lắc xa lơ của nguyên chủ và Hàn Phong-vị hôn phu "yêu dấu" của cô ấy, nữ chủ là Mạc Phương Dung, hai nam phụ là Chấn Uy và Trình Hạo, ba nữ phụ là cô-Hạ Minh Nguyệt, Dương Ngọc và Nhạc Thi Vân.

Kết cục của cuốn truyện này thì cô nhớ rõ lắm. Sinh ra cái IQ siêu đẳng đọc là 100% nhớ mà!

Ừm...sau này Hàn Phong sẽ lấy Nữ chủ Phương Dung; Âu Dương Hàn tiếp tục làm viện trưởng ở mấy cái bệnh viện quốc tế, thỉnh thoảng vẫn tham gia vào mấy công việc trong hắc đạo

Chấn Uy vì tranh nữ nhân với nam chủ nên bị giết chết, gia tộc Chấn Gia uy dũng bị tan gia bại sản; Trình Hạo vì biết không thể tranh nữ nhân với nam chủ nên đã ra nước ngoài định cư.

Nguyên chủ hãm hại nữ chủ vô số lần nên bị hạ độc, chừng dăm ngày sau thì chết, Hạ Gia sụp đổ; Dương Ngọc yếu đuối bởi quá yêu Âu Dương Hàn nên bị trầm cảm, sau này cũng không nhắc đến nữa.

Nhạc Thi Vân hết lòng yêu nam chủ Hàn Phong, hại nữ chủ Mạc Phương Dung rất nhiều lần nhưng không thành, nam chủ sai người bắt uống thuốc kích dục liều mạnh, bị hành hạ cho đến chết.

- Quá dữ dội! - Minh Nguyệt cảm khái

Bước ra khỏi bồn tắm, cô lấy khăn quấn quanh người, chải sơ mái tóc mái tóc rồi mặc đồ. Áo tanktop trắng cùng quần short, mái tóc nâu xõa ngang lưng tạo nên một Minh Nguyệt cá tính tràn đầy sức sống.

Cô xuống dưới tầng một thì bắt gặp những ánh mắt si mê đang nhìn mình liến giật mình. "Họ bị gì mà nhìn mình chăm chăm vậy trời?!"

Nhún vai một cái, Minh Nguyệt vào lấy con Lamborghini đi tới TTTM THE KING.

Wow~ đúng là Hàn Gia có khác, to đã man...

Minh Nguyệt thần nhiên đi vào mặc kệ mọi người đang xì xầm về mình

"OMG!!! Ai mà đẹp thế kia?!"

"Đẹp quá, mà trông quen quen"

"Hình như là con gái của Hạ Gia!"

"Đúng là Hạ Minh Nguyệt rồi"

"Kia có đúng là tiểu thư chanh chua kiêu ngạo không vậy!!!"

Minh Nguyệt đi thẳng một mạch tới shop thời trang, chọn mấy cái quần Jeans, hai cái áo phông, hai cái áo croptop, một cái áo sơ mi trắng và một cái áo sơ mi kẻ caro.

Các nhân viên kinh ngạc nhìn cô. Bình thường "Hạ Minh Nguyệt" toàn mua mất thứ đồ hồ sang nên chẳng có ai thèm tiếp xúc với cô ấy nhưng hôm nay cô lại chọn mấy thứ đơn giản dị thứ này, quả thật...có bão lớn a~

Cô cầm đồng quần áo đi tới quầy thu ngân, lạnh nhạt nói:

- Làm phiền cô tính tiền cho tôi!

Cô thu ngân đơ toàn tập nhìn chăm chăm Minh Nguyệt. Trời ơi...Mĩ nhân nào đây?! Nhìn không ra cô nàng tiểu thư lăng lợ háo sắc nhà họ Hạ nữa rồi! Ai nói cho cô biết là không phải đi.

Thiên thần đây chứ chẳng đùa được đâu a~

Thấy cô thu ngân cứ đơ đơ nhìn mình, Minh Nguyệt hươ hươ tay nói:

- Chị ơi..

Cô thu ngân giật mình, nhân lấy đồ từ tay Minh Nguyệt bắt đầu thanh toán.

- Của...của khách hết...hết 352 USD! - Cô thu ngân lắp bắp nói

Bật cười một cái, Minh Nguyệt lôi thẻ tín dụng ra trả tiền, trên môi vẫn lưu lại nụ cười nhẹ khiến mọi người sững sờ.

"Ồi nữ thần giáng thế!" Suy nghĩ chung của mọi người.

Cầm lấy túi đồ của mình, cô tung tăng đi về phía quầy trang sức.

"WOW! Thật đẹp nha!" Cô cảm thán

Trước mắt cô là một sợi dây chuyền hình bán nguyệt rất đẹp được đặt trong tủ kính.



(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Mặt dây chuyền được đính rất nhiều viên pha lê, còn có một viên kim cương nhỏ trên mặt dây chuyền nữa, nhìn rất thích mắt.

Minh Nguyệt gọi cô nhân viên đứng cạnh đó:

- Chị ơi lấy cho em sợi dây này với!

- Tiểu thư thật rất có mắt nhìn đấy ạ! - Cô nhân viên cười cười

Minh Nguyệt kiếp trước là chủ tịch cả tập đoàn trang sức Nguyệt Hạ nổi tiếng toàn thế giới, mắt nhìn tất nhiên là tốt rồi.

Cô nhân viên kia lấy từ trong tủ kính ra sợi dây chuyền, cô định vươn tay ra lấy thì...

- Phong~ sợi dây kia đẹp quá, anh mua tặng em đi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Giọng nói "thánh thót" vang lên làm cô rùng mình một cái. Quay đầu lại xem ai phát ra giọng nói ấy thì...

Trời ơi, đây chẳng phải nữ chủ Mạc Phương Dung và nam chủ Hàn Phong sao?! Minh Nguyệt ngấm dung nhan của hai người kia từ đầu đến chân

Nam chủ đúng là nam chủ, đẹp trai khôi nói. Còn nữ chủ thì...ừm có thể nói là miễn cưỡng nhìn được.

Mạc Phương Dung có khuôn mặt thanh tú nhưng không được đẹp sắc sảo như nguyên chủ. Mái tóc đen mượt dài đến thắt lưng, trên người mặc bộ đầm màu trắng viền ren đúng kiểu Bạch Liên Hoa.

Ngắm Mạc Phương Dung từ trên xuống dưới, Minh Nguyệt đưa ra kết luận "Nếu nữ phụ thông minh một chút sẽ ăn đứt cả nữ chủ chứ chẳng chơi"

Đang miên mẫn suy nghĩ bỗng...

- A! Nguyệt Nguyệt, sao cậu lại ở đây?! - Mạc Phương Dung chạy đến mỉm cười hỏi

Cô cười lạnh nhìn nữ chủ. Có diễn cx hãy đến chỗ nam chủ mà diễn, diễn ở đây, chỉ tổ phí công.

- Hạ tiểu thư cũng đam các mặt mũi tới nơi này sao? Không sợ bị mất mặt ư?- Hàn Phong từ phía sau Mạc Phương Dung nói

Minh Nguyệt nhướn mày nhìn hai người. Kẻ tung người hứng làm cho cô, tội càng thêm tội.

Nở nụ cười trào phúng, cô lười nhác mở miệng:

- Có mất mặt thì cung mất mặt Hạ gia chúng tôi, đâu có mất mặt Hàn Gia các người đâu cơ chứ! Hay là mất mặt cái Mạc Thị bé như muỗi mất đó!

Hàn Phong nghiêng răng nhìn Minh Nguyệt nhưng không thể phản bác được lời nào.

Nhìn Hạ Gia vậy nhưng đằng sau thế lực rất lớn, được coi là một trong Lục đại gia tộc lớn nhất gồm: Hạo Gia, Hàn Gia, Âu Gia, Hạ Gia, gia tộc Roussica ở Pháp, và quyền lực nhất chính là Sở Gia nắm giữ quyền lực phân nửa trên thế giới.

Mà Roussica lại còn là đẳng ngoại của Hạ phu nhân.

Và tất nhiên, con gái bảo bối của Hạ Gia như Hạ Minh Nguyệt có quyền được kiêu ngạo. Sau này khi cô lên thừa kế Hạ Gia, Mạc gia chỉ trong nháy mắt có thể biến mất không để lại dấu vết.

Mạc Phương Dung nhìn chằm chằm Minh Nguyệt, đôi mắt hiện lên tia hung ác xen lẫn ghen tỵ khiến cô không khỏi cười thầm.

- Ara~ Hàn thiếu hôm nay rảnh rồi mang người hầu đi theo sao

- Minh...mình không phải người hầu! - Mạc Phương Dung đôi mắt hồng hồng, giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc

Hàn Phong nhẹ nhàng ôm cô ta vào lòng, hướng cô nói:

- Hạ Minh Nguyệt, cô nói ai là người hầu. Loại con gái lẳng lơ như cô không bằng một góc của Dung Nhi có quyền gì mà nói!

- Hàn Thiếu, anh...là đang nói tôi sao? - Cô vuốt nhẹ mái tóc nâu khói - Luận về ngoại hình, trông tôi đẹp hơn Dung Nhi của anh, luận về gia thế, Hạ gia chẳng lẽ không so được với Mạc gia? Hơn nữa...tôi là nói Đông nói Tây, nói gì Mạc tiểu thư tôn quý kia đâu ha!

Cô cười cười nhìn hai người trước mặt.

Nguyên chủ thực chất không phải là ngu ngốc, ngược lại rất thông minh. Chỉ là không bộc lộ ra thôi

Hạ Minh Nguyệt trước kia được đi du học Anh Quốc từ năm 10 tuổi. Mãi đến năm 18 tuổi mới về nước.

Chuyện cô đi du học chỉ có ông Hạ và quản gia Trần mới biết.

Không thèm nói chuyện với Hàn Phong và Mạc Phuong Dung kia nữa, Minh Nguyệt lấy từ trong túi thẻ tín dụng trả tiền cho sợi dây chuyền.

Cô nhân viên lấy sợi dây ra khỏi tủ kính, nhận thẻ từ tay cô định quẹt thì...

- Phong~ Em muốn nó

Hàn Phong nhìn sợi dây chuyền, mở miệng nói

- Khoan! Hạ tiểu thư, cô có thể nhường sợi dây đó cho tôi không?

Minh Nguyệt mỉm cười, phát tay ý bảo cô nhân viên tiếp tục, mở miệng nói:

- Đồ tôi đã nhìn trúng, sao có thể nhường lại

Mạc Phuong Dung ủy khuất nhìn cô, giọng nghẹn ngào:

- Nguyệt Nguyệt, cậu nhường lại sợi dây cho mình nhé, mình rất thích nó!

- Ha! Mạc tiểu thư, tôi và cô quen nhau sao? - Vừa nói cô vừa vuốt nếp áo - Tôi và cô không thân quen gì, cô phải nên gọi tôi một tiếng Hạ tiểu thư cho phải phép chứ?

Mạc Phuong Dung mắt rung rung, tựa hồ như sắp khóc đến nơi nhưng không giấu nổi tia ác độc nơi đáy mắt. Hàn Phong thấy vậy liền bênh vực cô ta:

- Dung Nhi đã gọi cô như thế, sao cô có thể xưng hô như vậy chứ!

- Tại sao ư? - Minh Nguyệt mỉm cười yêu nghiệt - Vì tôi...là Hạ Minh Nguyệt.

Nói xong, cô cầm túi đồ cùng thẻ tín dụng bỏ đi để lại hai người đang tức muốn bốc khói

"Hạ Minh Nguyệt, là mày đụng đến tao, cx đừng trách tao ác!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh Nguyệt lái xe, miệng lẩm bẩm:

- Chưa ra khỏi ngõ đã gặp yêu quái.!

Cô lượn lờ quanh trung tâm thành phố vài vòng mới về nhà cũng đã đến trưa.

Vừa mở cửa, cô há hốc mồm nhìn căn nhà.

WTF?! Cái gì đang diễn ra thế này???

Đèn chùm đơn giản hằng ngày bị thay bằng đèn chùm pha lê long lẫy, rèm cửa cũng bị thay bằng màu vàng sang trọng, quản gia Trần đang tắt bật đèn đóc mọi người,...v...v...

Ba định mở tiệc sao?

Cô vội vàng mở điện thoại ra xem ngày. Hôm nay là 16/7, hình như hôm nay...là sinh nhật của cô a~

Minh Nguyệt chạy vù lên thư phòng bởi cô biết chắc giờ này Hạ Vương Thành đã về tới nhà.

- BA À!!!

Giọng "nói" trong trẻo của cô vang lên vọng cả căn nhà khiến ông Hạ phải cúi đầu bịt tai để tránh...điếc.

Cô hùng hổ đến trước mặt ông, gõ gõ lên bàn nói:

- Ba, sao lại thế này?

Ông Hạ cười hớn hở cầm túi mảy túi to nhỏ đưa trước mặt Minh Nguyệt:

- Haha, Nguyệt Nhi con xem này, ta chọn cho con mảy bộ để tối nay sinh nhật con. Con xem thế nào!!!

Cô cầm mảy cái túi đó giờ lên.

Ặc! Nào là Gucci, Chanel, Hermes, Louis Vuitton,...

Chỉ là tiệc sinh nhật, diện chi nhiều đồ vậy?!

Cô đen mặt nhìn ông già đang vui cười hớn hở kia mà không nói nên lời (T/g: Ba chuy mới có hơn 40 thui!!!)

Cảm ơn Hạ Vương Thành qua loa, cô kệ nệ xách đồ vào phòng

Cô không biết rằng thật ra ông chỉ là muốn bù đắp cho cô những ngày không có mẹ.

Ông rất thương Minh Nguyệt, nó là máu mủ ruột rà của ông, là kết tinh của ông và người phụ nữ ông yêu nhất, Doãn Nguyệt Dương - bà Arihana De Roussica

Nhìn bóng lưng của cô rời khỏi phòng, ông lại nhớ đến Nguyệt Dương

" Dương Nhi,con chúng ta đã lớn chưa kìa!"

Trong phòng

Minh Nguyệt mở đồ ra xem.

Có tất cả 5 bộ váy sang trọng, 3 bộ trang sức và 3 đôi giày cao gót.

Gấp đồ lại cô thở dài thườn thượt.

Trong 5 bộ váy kia, có đến 3 bộ là dựa theo khí chất và dáng người của bà Hạ, chứng tỏ ông Hạ yêu bà Hạ rất nhiều.

Không giống cô kiếp trước, mẹ mất ba bỏ đi với người phụ nữ khác, để cô một mình lang thang rồi tới hắc đạo làm sát thủ.

- Suy nghĩ tới chuyện đấy làm gì cơ chứ! - Minh Nguyệt khề lăm bằm

Cầm quần áo ở nhà vào phòng tắm, cô tắm rửa rồi đi ngủ một giấc hồi sức để tối " chiến đấu" với các nam nữ chủ.

6h 30"

Mới có 6 rưỡi mà khách khứa đã đến được hơn nửa mà trong khi đó 7h 30 mới bắt đầu buổi tiệc

Trong khi đó...

" Cộc cộc cộc"

- Thừa tiểu thư, người mau chuẩn bị đồ ạ! - Tiếng cô hầu vang lên ngoài cửa

Cô từ từ mở mắt. Chết tiệt! Đã 6 rưỡi rồi.

Cô tắm rửa lần nữa rồi thay đồ, làm tóc, trang điểm cũng đã 7h 15

Mở cửa ra, Minh Nguyệt nhẹ nhàng bước xuống, nép vào chỗ góc khuất cầu thang để xem kịch.

Đúng như cô đoán, lúc này bước vào là Âu Dương Hàn và Hàn Phong. Đẹp trai đến mê người làm bao tiểu thư say đắm

Âu Dương Hàn và Hàn Phong vừa vào cửa thì Mạc Phương Dung đến.

Mạc Phương Dung mặc trên người bộ váy dạ hội trắng mang đến cho cô ta vẻ trong sáng kiểu thánh nữ.

Gương mặt cô ta chỉ gọi là thanh tú chứ không đẹp nên không bộc lộ hết được vẻ đẹp của chiếc váy. Tuy nhiên có bàn tay vàng của tác giả nên đều biến thành nhẹ nhàng thuần khiết.

Một lát sau, khi khách khứa đã đến gần hết thì Minh Nguyệt mới chậm rãi bước xuống.

Cô mặc một chiếc đầm dạ hội màu xám trắng không tay, mái tóc nâu khói uốn xoắn thả tự nhiên, nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt sắc sảo mang đến cho cô vẻ quyến rũ không có ai sánh bằng.



Lúc này, tất cả mọi người đều theo dõi bước đi của cô. Khí chất đúng kiểu quý tộc, làm người ta không thể không liên tưởng đến một nữ vương cao ngạo mà quý phái đến khó tả.

Hạ Vương Thành là người thân ở đầu tiên, vỗ tay tự hào về con gái mình, tiếp đó tất cả mọi người cũng vỗ tay theo, chẳng còn ai quan tâm đến gương mặt Mạc Phương Dung đang vận vẹo xấu xí đến chừng nào.

Ông Hạ đưa tay ra đỡ cô bước lên bục dài, nói qua micro:

- Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của con gái tôi. - Rồi nhường mic lại cho cô

Minh Nguyệt mỉm cười quét mắt một lượt những người trong phòng, nói:

- Thật cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật thứ 21 của tôi. Bữa tiệc xin được phép bắt đầu!

Sorry mọi ng. Đạo này Mị lười quá mãi mới up chương mới!!! =(

Chương sau sẽ ra mau thôi. moa moa!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

" Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật lần thứ 21 của tôi. Bữa tiệc xin được phép bắt đầu"

Minh Nguyệt vừa dứt lời, bên dưới tiếng vỗ tay âm ỉ. Cô nhếch mép cười lạnh nhìn xuống dưới khán đài, nơi bao con người có máu mặt trên thế giới tụ họp lại.

Minh Nguyệt cùng Hạ Viễn Thành đi mừng rượu một lượt sau đó cô để ông đi một mình, còn mình thì đi vào một góc ngồi uống rượu.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ tới diễn biến tiếp theo thì một cô gái va phải cô.

Ngẩng mặt lên cô nhìn thấy một cô gái thoát nhìn rất thanh tú, bận một bộ đầm ren màu trắng rất dễ thương khiến mấy tên công tử háo sắc cứ nhìn chăm chăm. Ha, còn ai vào đây nữa, chính là nữ chủ đại nhân chứ ai!

Khi nhìn rõ mặt nữ chủ, cô nhẹ nhàng hỏi: "Thật xin lỗi, cô không sao chứ? "

Thực tình cô không sợ cô ta, cô chỉ lo lắng câu truyện cầu huyết này sẽ đưa ra tình huống gì khiến cô không lường trước được chuyện và bị nguy hiểm thôi.

Việc hạ mình xin lỗi một tiểu thư nhà giàu mới nổi này làm sao cô có thể chịu được cơ chứ, chỉ là tình thế éo le mà cô thì ko phải tác giả câu truyện này!!!

Mạc Phương Dung hơi nắc nứn, vành mắt hồng hồng, bám vào tay cô nói, nói:

" Không...mình không sao hết, Nguyệt Nguyệt có sao không? "

Khi chắc chắn cô ta không sao, Minh Nguyệt mới gạt nhẹ tay cô ta, lạnh nhạt nói:

" Cảm ơn cô, tôi không sao hết! À còn nữa, vị tiểu thư này, tôi không quen cô, làm ơn lần sau xưng hô cho phải phép. "

Mấy vị tiểu thư, phu nhân đứng gần đó cười khinh nhìn nhìn cô ta.

Gia thế của họ tuy không bằng Hạ Gia nhưng cũng thuộc loại thiên kim tiểu thư thật sự, họ ghét nhất kiểu "thấy người sang bắt quàng làm họ", tất nhiên là khinh bỉ Mạc Phương Dung rồi.

Cô ta nước mắt đã rơi là chẳng nhìn Minh Nguyệt

" Nguyệt Nguyệt, cậu thật sự không nhớ mình sao? Mình là Mạc Phương Dung mà! "

Mạc Phương Dung hơi cúi gằm mặt xuống

"Thật ngại quá, Mạc tiểu thư " Cô lạnh nhạt nói

" Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa từng nghe qua Mạc Gia của Mạc tiểu thư đây. Không biết cô có nhầm tôi với Hạ tiểu thư nào khác không? "

Những người xung quanh khúc khích cười, Mạc Phương Dung đỏ bừng mặt, bàn tay nắm chặt. Ba của cô ta - Mạc Kiên đi tới:

" Rất xin lỗi Hạ tiểu thư, là con gái tôi không có lễ nghĩa, đắc tội với cô. Mong Hạ tiểu thư tha lỗi! "

Cô liếc hai cha con họ Mạc này một cái, nhàn nhạt nói:

"Mạc tổng đã ra mặt thì tôi còn nói gì được nữa " Rồi bỏ đi mặc kệ Mạc Phương Dung đang căm hận với mình

Cô lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trong tay, nhấp một ngụm, cảm nhận vị chất tràn trong cổ họng.

Minh Nguyệt không thèm quan tâm bỏ ra vườn. Ngồi xuống ghế đá, cô thở ra một hơi.

Bỗng tiếng bước chân đang tiến gần khiến cô cảnh giác.

Một tiếng cười trầm thấp đằng sau lưng, cô quay người.

Minh Nguyệt kinh ngạc. Không phải một người mà là tới hai người bước tới.

Một nam nhân vest xanh đi sau nam nhân khác vest đen. Chắc tiếng bước chân cô nghe được là từ nam nhân vest xanh kia.

Người đàn ông này đi mà không nghe thấy bước chân, chứng tỏ thân thủ rất cao.

Người này tay cầm ly rượu vang, ngũ quan siêu đẹp, tóc vuốt keo cẩn thận. Phải nói là soái ca chính hiệu luôn!

Hít một ngụm khí lạnh, người này quả thật...đẹp trai quá đi

Khổ nỗi, cô miễn dịch với zai đẹp mất rồi

Trong khi cô đánh giá nam nhân đó thì hắn cũng đánh giá lại cô. Như nhìn ra gì đó, đôi mắt hắn sáng lên.

Cô phát hiện ra điều đó liền đề phòng, tên này là ai? Quen với nguyên chủ sao?

Hắn từ từ bước đến gần cô nhưng không nói gì, hai người cứ chìm trong suy nghĩ riêng, mãi một lúc sau, cô liền nói:

" Xin hỏi, anh là..."

" Xin chào tiểu thư, tôi là Sở Hiên" Hắn nở nụ cười đẹp mê hồn

Cô hơi bất ngờ song cũng đã trở lại bình thường, chỉ là trong lòng hơi thắc mắc không biết nhân vật quan trọng này có thể hạ cổ đến sinh nhật cô.

Tuy Hạ Gia là một gia tộc lớn nhưng so với Sở Gia thì vẫn còn thua kém.

Cô đã tìm hiểu về gia tộc này, trước kia chỉ là một gia tộc nhỏ nhưng sau 2 năm liền trở nên hùng hậu, đến nay đã được 7 năm rồi.

Dù vậy cô cũng chẳng buồn suy nghĩ nhiều mà chỉ lạnh nhạt chào một câu

" Sở tổng"

Sở Hiên gượng cười nhìn Minh Nguyệt

" Không biết tôi có thể ngồi đó chứ " Rồi chỉ tay vào cái ghế đối diện

Cô hơi nhú mày nhưng nhanh chóng giãn ra, gật nhẹ đầu.

Sở Hiên hí hửng ngồi xuống, điệu bộ bên ngoài cực tao nhã.

Hắn hỏi cô vài câu, rồi lại cười. Nụ cười đẹp làm điên đảo chung sinh nhưng ai kia lại không biết thương thức. Mỗi lần hắn hỏi, cô chỉ nhàn nhạt trả lời. Cuộc đối thoại nhạt như nước ốc.

Nam nhân vest xanh - Hoàng Ứng, là một trong những thủ hạ thân cận của Sở Hiên, đang nhin cười đến đau cả bụng.

Lão Đại của hắn, uy nghiêm 7 năm trời trên thương trường và trong hắc đạo. Đẹp trai soái ca vạn người mê. Mười người thì cả mười đều đổ bởi vẻ đẹp của hắn (SH), giờ đang "nhất kiến chung tình" với một cô gái, cười sái quai hàm người ta vẫn không lung lay.

Hành trình truy thê của Lão Đại nhà hắn còn gian nan lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Minh Nguyệt trầm ngâm nhìn vào tách trà tinh xảo của mình, Sở Hiên thấy vậy cũng thôi không nói nữa.

Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên, thấy thanh niên vest xanh kia nhin cười đến nổi đỏ bừng mặt liền tốt bụng nói: " Cứ cười đi, nhin vậy có hại cho sức khỏe đấy!"

Hoàng Ứng liền thôi không nhin nữa mà ôm bụng cười ha hả. Sở Hiên mãi tán gái lúc này mới nhớ ra thuộc hạ của mình liền lườm hắn một cái sắc lém. Hoàng Ứng nhún vai vô tội nhin hắn (SH), ai bảo Lão Đại nhà hắn (HU) tán gái vụng về quá cơ chứ, làm hắn được trận cười no cmm bụng!

Sở Hiên ho nhẹ một cái rồi quay qua Minh Nguyệt...ngắm cô. Haiz, ai biểu cô lãnh đạm quá làm chi, làm hắn cũng chẳng nói được gì. (T/g: Thành thật chia buồn cho con trai ta!)

Cô cũng đã ngán cái không khí nhàm chán này liền quay qua nó với hắn: " Sở Tổng, anh cứ tự nhiên, tôi đi trước"

Không kịp để hần ú ở câu nào, cô đi thẳng mà không thèm quay đầu lại. Sở Hiền cười khở trong lòng nhìn bóng lưng cô xa dần. Còn Hoàng Ưng hần đang ngơ ngác nhìn theo.

Boss "thân yêu" của hần đẹp trai ngồi ngồi, gặp người người đồ, gặp hoa hoa rụng. Hần thỉnh thoảng cũng suýt bị bẻ cong vì sắc đẹp của Boss đó!

Thế quái nào mà cái cô tiểu thư kia lại chẳng thèm để ý đến vậy. Hoàng Ưng liếc mắt nhìn Sở Hiền, thấy gương mặt đẹp lung linh kia đang say mê nghĩ đến Hạ Minh Nguyệt mà hần (HU) suýt thì rung rinh!!!

Boss, ngài đừng bày ra vẻ mặt ấy nữa, tôi còn muốn lấy vợ a~

----- Ta là dài phân cách thời gian-----

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc vào lúc 23.00

Minh Nguyệt tất nhiên là đã gặp hai nam chủ rồi, nhưng cũng lướt qua hai người kia mà không thèm chào hỏi, để mặc họ cho Hạ Vương Thành xử lý (T/g: Con với chả cái!!!)

Mệt mỗi nằm vật xuống giường, cô khép mi mắt nặng nề thở ra một hơi. Hiện tại cô không phải làm nhiệm vụ như trước nữa, nhưng phải dành sức để chiến đấu với bàn tay vàng của tác giả, còn khó hơn là đi giết người nữa chứ.

Nhưng hôm nay, cô đã gặp được người cô thấy vừa mắt...

Sở Hiền...

Mãi suy nghĩ, Minh Nguyệt chìm vào giấc mộng lúc nào không hay.

*** SÁNG HÔM SAU***

"Hi, ba! " Minh Nguyệt từ trên lầu bước xuống phòng ăn

Hạ Vương Thành đang ăn sáng nhìn thấy cô liền nở nụ cười sùng sục. Chà chà, con gái của ông xinh đẹp thế cơ mà, tự hào quá đi thôi!

"Con gái, lại đây ăn sáng nào. " Ông vẫy tay gọi cô

Minh Nguyệt nhẹ nhàng ngồi xuống ăn hết bữa sáng của mình, bỗng cô nói: "Ba, con muốn đi du lịch! "

Hạ Vương Thành ngạc nhiên nhìn cô: "Con muốn đi đâu? "

"Hiện tại con cũng chưa biết nữa"

Ông vuốt nhẹ tóc cô: "Con mới 20, liệu có thể sống tốt bên ngoài? Còn việc học nữa? "

"Khi đi con sẽ vừa học vừa chơi mà ba!" Và lại con học xong đại học từ 13 năm trước rồi. Cô tự thêm ở trong lòng

Đừng nghĩ nữ phụ nào cũng ngu ngốc như nhau!

"Hạ Minh Nguyệt" tuy lẳng lơ háo sắc nhưng lại học rất giỏi và cũng rất thông minh.

Chỉ là...tính cách có vấn đề nên năng lực thật sự của cô ấy mới bị quên lãng mà thôi.

"Con...có thật sự ko sao? Con định đi bao lâu? " Ông lo lắng. Nhớ cô xảy ra chuyện gì ông biết phải làm sao...

"Con cũng đã 20 rồi, đương nhiên phải tự biết chăm sóc cho mình chứ!" Hơn nữa kiếp trước cô còn là sát thủ nha ~

"Và lại con chỉ đi độ khoảng 1 năm gì đó thôi mà. "

Hạ Vương Thành thở dài, biết mình không thể ngăn cản con gái liền gật đầu đáp ứng.

Minh Nguyệt vui vẻ trong lòng.

Thực ra cô không cần xin cũng được.

Nhưng mà đây là kiếp trước, còn kiếp này cô mới chỉ là cô nhóc 20 tuổi mà thôi (T/g: Kiếp trước mi mới có 25t thôi con ak! = _ =)

Ăn sáng xong, cô nhanh chóng lên phòng chọn địa điểm và sắp xếp đồ.

Uhm...Đảo Z, phong cảnh đẹp, núi cao biển rộng mênh mông, thiên nhiên phong phú.

Trong truyện, nghe nói nữ chính đòi đi đến đây, nhưng bị mắc vào một dự án nên bị hoãn chuyến đi, tác giả cũng chỉ kể sơ qua chứ không nói nhiều lắm.

Đúng rồi! Chính là nó!!!

Oa, không phải lo đối phó nam nữ chủ, không lo chạm mặt kẻ thù, ba cũng sẽ sống yên ổn...

Thật hạnh phúc quá đi!

Đào Z, ta đến đây!!! (T/g: Mất hết cả hình tượng ngầu lòi)

Cô nữ phụ nào đó cứ mãi mê mơ mộng mà không biết rằng chuyến đi này sẽ mang tới cho cô "cục nợ" cả đời dây dưa không dứt.

Nhưng...đây là chuyện sau này a~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

" Uhm...chuyến này lâu quá, hai tháng nữa mới khởi hành..."

"...Hôm trước thì đã lỡ rồi, và lại mình chưa chắc đã chuẩn bị kịp..."

" A! Cái này có vẻ được..."

Giọng nói trong trẻo của cô gái vọng ra từ căn phòng với một đồng hoa tuyết ở cửa kia.

Mấy hôm nay Minh Nguyệt đang tìm chuyến tàu đi tới Đảo Z. Cô là muốn đi trong thời gian sớm nhất nhưng lại muốn ở cạnh ông Hạ lâu hơn một tý thế là lại dời lịch sang vài hôm sau.

Có tất cả ba chuyến tàu tới đảo Z: một chuyến vào tối mấy trước, là ngày cô xin ba cho đi, một chuyến vào ngày kia và chuyến còn lại vào hai tháng sau.

Cô không có ý định đi vội, nhưng hai tháng sau thì hơi lâu, chuyến thứ nhất thì lỡ mất rồi.

Sau khi cân nhắc vài lần, cuối cùng cô đã quyết định đi tàu mang kí hiệu SM-1306, khởi hành vào ngày kia. (T/g: Thứ lỗi cho Mị là một con cuồng Bangtan Boys)

" I'M COMING WITH YOU!!! "

Trong một căn phòng tối

" Lão Đại, số vũ khí đó được cất trên tàu SM-1808, khởi hành vào ngày kia."

Một nam nhân áo đen cúi người cung kính, giọng nói hướng tới người đàn ông đang ngồi trên sofa, tay vẫn vờ ly rượu vang đỏ. Hắn ngồi đó, cao quý như một vị hoàng đế

" SM-1306 sao...?" Môi bạc khẽ nhếch tạo thành một đường cong hoàn hảo

Nam nhân kia đi ra ngoài, căn phòng trở lại một mảng đen tĩnh mịch. Đôi mắt sắc lạnh không chút hi vọng làm người ta cảm thấy áp bức, hô hấp như muốn nghẹt lại, không nhin được mà rét run

Ánh mắt lạnh băng dừng lại trên màn hình máy tính, một con tàu chở hàng mang kí hiệu SM-1306

(T/g: Ta có cảm giác đứng trước mặt con bé kia, con zai ta bị ngu đi!!!)

————— Ta là dải phân cách thời thời gian —————

" Woa, mát quá đi! " Khẽ vươn vai, gió lùa qua mái tóc nâu khói khiến chúng bay bay tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Đã bao lâu rồi cô chưa được thoải mái như thế này?

Minh Nguyệt đã lên tàu được một ngày. Cô phát hiện ra một điều thú vị trên con tàu này: Đến 99,99% người trên tàu thuộc hắc đạo, không thì cũng là Mafia.

Còn 0,01% còn lại, chính là đi du lịch rồi. Mà đó chính là cô chứ ai!

Cô tò mò, đây là tàu chở dầu nhưng trên người một số thủy thủ ở đây lại không có mùi dầu, hơn nữa cô còn nhìn ra được vết chai trên tay họ, là người tập võ và thường xuyên dùng súng. Chắc chắn là giả dạng thường dân rồi, nhưng họ làm vậy để làm gì thì cô chịu thôi!

"Cháu là đi du lịch sao?" Một giọng nói hơi trầm phát ra phía sau Minh Nguyệt

Giọng nói bất ngờ ở phía sau không hề làm cô ngạc nhiên bởi cô đã nghe được tiếng bước chân của người đó.

Chậm rãi xoay người, trước mặt cô là một người phụ nữ khá xinh đẹp. Người này khả năng cao là khoảng ngoài 40 nhưng trông vẫn còn trẻ. Vươn lên muốn bắt tay cô, Minh Nguyệt cũng lịch sự đáp lại.

Vết chai lớn, hơi sần sùi, là người sử dụng súng thường xuyên. Minh Nguyệt gượng cười với người phụ nữ nọ, quả nhiên là người trực thuộc hắc đạo mà! (T/g: Mí kiếp trước thì cũng khác gì?)

"Ha ha ha...còn trẻ vậy mà biết ra ngoài là tốt!" Cười cười rồi đi vào trong

WTF!/? Cái gì vậy!!! Nói vậy xong là bỏ đi àk?!

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn theo bóng người phụ nữ nọ. Mấy bà này...bị ám đầu hay sao ý, nói mỗi vậy thì nói làm dell gì...

Đang mãi mê "suy nghĩ" bỗng bụng cô sôi lên "ọc...ọc", Minh Nguyệt xoa xoa bụng rồi vào cẩngtín "Mặc kệ bà ta muốn gì, phải lấp đầy bụng trước đã"

Tại cẩngtín, Minh Nguyệt bơ vơ ngồi ăn trong góc phòng.

Chỗ của cô đã bị một chậu cây che mắt nên không ai nhìn thấy cô tuy nhiên cô lạo nhìn thấy rõ mọi động tĩnh trong căn phòng.

Cảnh giác là điều một sát thủ phải nắm vững.

"Đoàng..." Đang định cho miếng thịt vào miệng, bỗng một tiếng súng vang lên làm miếng thịt rơi xuống đất - miếng cuối cùng trong hôm nay.

Thịt đi xa quá, thịt đi xa em quá ~

Minh Nguyệt nổi giận đùng đùng liếc nhìn xem thằng nào đã bắn làm rơi miếng thịt của bà

Có một điều mà không ai biết đó chính là, cô rất tham ăn

Chỉ cần hơi đói một chút là cô phải tiếp "năng lượng" ngay lập tức, nếu không cô sẽ làm loạn a~ (T/g: Con gái ta có vấn đề về não bộ!!!)

Bỏ chiếc đĩa xuống, cô nhẹ nhàng di chuyển vào chỗ tối có cây cảnh. Đây là góc chết, trừ những người có trực giác nhạy bén như "người đó", không ai mà cô biết có thể tìm được cô.

Sau khi nhìn ngó xung quanh một hồi, Minh Nguyệt lộn người một vòng, đáp xuống chỗ cầu thang, nhẹ nhàng đi xuống bởi cẩngtín nằm ở nơi cao nhất của con tàu, nếu lên cao sẽ dễ bị tìm thấy, mà cô thì không ngu gì mà lao vào nơi nguy hiểm với cái thân thể yếu ớt này.

Con tàu có 3 tầng, tầng 3 là cẩngtín, tầng 2 là phòng ngủ và tầng mộ là nhà kho

Chỗ cô vừa đáp xuống là góc khuất. Nhanh chóng núp vào một góc, cô nhìn thấy hàng loạt người cầm những khẩu súng hiện đại đang chạy tới phía cầu thang bên kia.

Đang núp để theo dõi động tĩnh bỗng

"Đoàng"

Minh Nguyệt giật mình núp sâu hơn, hơi ngóc đầu ra xem..

Hi, mn! Đạo này ta bận ôn thi cuối kì nên mãi đến giờ này mới đăng chương mới. Thành thật xin lỗi!

Ta muốn báo trước cho mấy mem là có lẽ tuần sau có thể ta sẽ không đăng chương mới mà phải sang tuần sau nữa.

Hết đợt thi này ta sẽ sắp xếp lịch đăng cho mn nha!

—❤️🍷 you—

Moa moa!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Quay đầu lại, Minh Nguyệt không nhìn được mà há hốc mồm...

Mợ nó, cô đang nhìn thấy cái gì thế này?!

Một nam nhân diện bộ comple hồng chói lóa nhìn rất ư là "nam tính" đang chạy thực mạng, phía sau là mấy thanh niên "cây đen" cầm súng đuổi theo bông hoa màu hường nào đó.

Đờ phắc, mấy tên kia bị ngu à, hắc bang kiểu gì có súng mà không bắn, cứ cầm đề dọa người thế kia??? (T/g: Sao ta thấy cái câu "súng mà không bắn" nó cứ người nhón làm sao ý nhỉ =_?!)

Lúc bông hồng đó nhìn thấy cô liền hét lớn: "Mĩ nữ, cứu mạng!" Rồi không biết xấu hổ mà trốn sau lưng cô.

Một tên mặt mũi bặm trợn tiến lên một bước, hằm hằm nhìn cô quát: "Ả bánh bèo kia, tránh ra! "

Minh Nguyệt đen mặt. Khụ...Đúng là với cái cơ thể "thân em như tấm lụa đào" này thì trông cô hơi bánh bèo thật, nhưng mà cô vẫn là siêu cấp sát thủ à nha. Tên này lại không biết điều mà nói cô như vậy, đúng là chán sống rồi.

Luồng sát khí của cô tỏa ra khiến tên kia có phần run sợ nhưng em nó cứ "điếc không sợ súng" mà chuẩn bị tấn công.

Tên chết tiệt nhà mĩ, bà đây đang ngứa mắt tên ẻo lả kia lắm rồi á nhá, còn định chọc giận bà nữa sao?!

Và thế là em trai ngoan đã ăn chọn một cái dép của chị Nguyệt. Mấy thằng đàn em đằng sau thấy vậy liền xông lên nhưng súng chưa kịp bóp cò đã bị cô đá bay đi rồi. Từng tên một bị cô trút giận thế thảm không chịu nổi. Ai biểu tụi nó đụng vào cô cơ chứ!

Bông hồng "xinh đẹp then thùng" đứng sau nhìn thấy liền huyết sáo tán thưởng: "Woa, mĩ nhân, cô thật lợi hại! "

Minh Nguyệt hừ lạnh: "Tất nhiên, đồ ẻo lả! "

Nam nhân đó đưa tay về phía cô, nhoen miệng cười: "Chào cô, mĩ nữ, tôi tên Sở Lâm, còn cô? "

Minh Nguyệt: "...Hạ Minh Nguyệt." Rồi lườm cái tay của ai đó vẫn lơ lửng giữa không trung

Sở Lâm ngượng ngạo sờ mũi. Từ khi nào mà sức hấp dẫn của anh giảm đáng kể vậy cơ chứ? Trong đầu bỗng hiện lên một gương mặt lạnh lùng lúc nào cũng tỏa ra hàn khí của người nào đó khiến anh không nhìn được mà cảm thấy rét run.

Ờ...tên kia nhà anh cũng đẹp trai lắm ấy nha! (T/g: Ta là một con hủ, không phân biệt quan hệ huyết thống!!!)

Sở Lâm thừa nhận là mình vẫn còn thua kém ông anh zai nhà mình nhưng mà hiện tại anh vẫn là đẹp trai nhất.

Thế là bông hồng nào đó cứ YY tự kỉ một mình mặc hàng đồng biểu cảm khinh bỉ cực hạn từ Minh Nguyệt.

Từ xa, một đoàn người áo đen khác đi tới và ở giữa là một người đàn ông siêu cấp đẹp trai mà cô phải mãi mới nhớ ra tên - Sở Hiên (T/g: Khổ thân con trai ta ☐)

Hoàng Ung nhận ra cô, mắt hơi loe lên một tia sáng, rất tự nhiên mà bước đến cười cười với cô: "Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Minh Nguyệt gật đầu với Hoàng Ung rồi đưa mắt sang nhìn Sở Hiên quan sát hẩn. Hoàng Ung hơi bĩu môi rồi nhanh chóng đứng ra đằng sau. Ai biểu trời sinh ra hẩn không đẹp trai bằng Lão Đại cơ chứ (T/g: Cho mĩ đẹp trai hơn hẩn thì ai làm nam chính cho ta?!)

Bỗng một tên áo đen gượng dậy, cầm chiếc chùy thủ lao thẳng về phía Sở Hiên. Hẩn theo quán tính lập tức lùi về phía sau hai bước.

Theo kinh nghiệm lâu năm, Minh Nguyệt không hề nghĩ ngợi liền né người sang một bên nhằm tránh chiếc chùy thủ sắc bén.

Sở Hiên và Minh Nguyệt trong tích tắc người ngã về sau, người tiến lên trước. Khi hai thân ảnh giao nhau, Sở Hiên đã lùi về phía sau Minh Nguyệt, còn cô lao người về phía trước hẩn.

Thân hình Minh Nguyệt vừa vịn chấn trước người Sở Hiên. Cô bị một vết đâm trên ngực, ngay cạnh vết thương lần trước.

Con pà nhà nó! Chẳng lẽ ông trời muốn cho con mất chức năng tiết sữa hay sao mà suốt ngày đâm vào ngực vậy trời!!!

Cô cắn răng chịu đau. Cơ thể này của nguyên chủ quá yếu ớt, căn bản là không chịu được một nhát này. Máu chảy ướt đầm áo cô đang mặc, nhỏ cả xuống sàn.

Minh Nguyệt không chịu nổi nữa mà ngất đi trong vòng tay của Sở Hiên.

Ôi! Lãng mạn biết bao nếu trước khi ngất cô không nói: "Con mẹ nó! Chết tiệt...đều là...tại...anh..."

Sở Hiên bế thốc cô lên, hét lớn với Sở Lâm đang hiện về mặt không thể tin nổi mà chạy tới: "Gọi cho Bạch Ưng ngay, nhanh lên!"

Hắn bế cô chạy nhanh vào phòng riêng, ngay sau đó là Bạch Ưng vội vã đi theo sau.

Sở Hiên ánh mắt như Diêm Vương hết nhìn Minh Nguyệt lại nhìn đến Hắc Ưng, mở miệng cảnh cáo: "Cô ấy mà bị làm sao, chú cũng đừng thiết sống nữa. "

Lời nói của hắn nhẹ nhàng nhưng đầy lạnh lẽo khiến Hắc Ưng không nhịn được mà rét run. Đầu phải hắn muốn vậy đâu, chỉ tại sát khí của Lão Đại cao quá thôi mà. Khủng khiếp quá! Nếu chỉ có viên đạn này mà hắn không xử lý được thì còn đâu bác sĩ của Sở Gia.

Xung quanh Sở Hiên tỏa ra hơi thở của Địa ngục. Kề ra tay đã bị Hoàng Ưng tiêu diệt toàn bộ. Thậm chí hắn còn ra lệnh giết toàn bộ đám người muốn cướp lô hàng đó.

Nhìn thấy Minh Nguyệt đang mê man trên giường, hắn cau chặt mày. Từ khi biết cô tới giờ, hắn chỉ thấy cô mạnh mẽ, kiêu ngạo, chưa từng thấy cô yếu đuối như thế này.

Cô ấy đã cứu hắn? Bất chấp tính mạng mà đỡ cho hắn nhát dao ấy? Cho một người xa lạ? Hắn hoàn toàn không nhìn nhầm.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác khó tả. Như ngày hôm đó...Cảm giác này y như ngày hôm đó. Khẽ vuốt tóc cô, Sở Hiên nở nụ cười nhẹ, nụ cười ấm áp như gió xuân, khác xa về băng lãnh hằng ngày...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Không gian đen ngịt bao quanh lấy Minh Nguyệt khiến cô không thể nhìn thấy gì. Bỗng một ánh sáng mờ nhạt hiện lên, sáng dần, sáng dần.

Một cô gái mặc bộ đầm trắng muốt xuất hiện trước mắt cô, mờ nhạt như ảo ảnh. Cô gái đó cất tiếng: "Xin chào cô! "

Minh Nguyệt giật mình nhận ra đó không ai khác chính là thân chủ của thể xác này. Cô từng nhìn thấy một vài tấm hình của cô ấy, đó là khi nguyên chủ ăn mặc lêu lẹt phấn son đầy mặt, không khác mấy cô nàng phục vụ trong bar là bao.

Giờ đây cô ấy như một thiên sứ, không nhiễm những thứ xấu xa, tựa một đoá sen trắng thuần khiết. Nguyên chủ cười khẽ, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng xung quanh như tràn ngập gió xuân.

"Hạ Minh Nguyệt" vuốt vuốt bộ váy, nói: "Nguyệt Nguyệt, chúng ta đã lại gặp nhau rồi! Tôi gọi cô vậy được chứ? "

Minh Nguyệt khẽ gật đầu, không tin được mình lại ở đây.

"Cô đưa tôi vào không gian này? " Đây không là câu hỏi mà là một câu khẳng định

Nguyên chủ mỉm cười và nói: " Cô có thể gọi tôi là Tiểu Hạ nếu muốn. Uhm...chắc cô tò mò vì sao tôi đưa cô đến đây đúng nhỉ? Tôi trả lời nhé, vì cô và tôi tuy hai thể giới nhưng tâm linh tương thông, tuy tôi chết không đáng tiếc nhưng tôi còn ba tôi."

" Tôi rất yêu ông ấy, ông là người thân duy nhất của tôi yêu thương tôi thật lòng, tôi đưa cô sang thế giới này vì tôi tin chắc cô có khả năng bảo vệ ông ấy và Hạ Gia. "

Cô khẽ cau mày: " Tâm linh tương thông? " Mấy cái ảo diệu này thật sự làm cô không hiểu hết được

"Đúng, chính là tâm linh tương thông. Hay có thể nói là thần giao cách cảm! " Tiểu Hạ gật đầu khẳng định " Cô không cần phải lo lắng quá. Thế giới này

giống y hệt thể giới của cô, tuy nhiên vẫn phải có một số thứ thay đổi sao cho giống nguyên tác bộ truyện này"

Minh Nguyệt rất nhanh chóng tiếp thu mớ tin tức kia. Vậy là những thứ hiển nhiên có thì vẫn có, những thứ ban đầu không có thì mãi không thể xuất hiện.

"Tôi còn phải ở đây bao lâu?" Cô thật sự là phát ngán cái không gian chật hẹp này rồi đó nha

Tiểu Hạ bật cười, đưa cho cô một viên thuốc: "Uống cái này vào, cô sẽ trở lại thân xác của tôi. Tôi không mong cô trả thù, chỉ mong..." Cô ấy ngập ngừng "...mong cô chăm sóc tốt cho ba tôi, và cả...anh ấy nữa."

Minh Nguyệt đương nhiên hiểu "anh ấy" trong lời nguyên chủ nói là chỉ ai. Cô có thể đảm bảo bằng mọi giá để bảo vệ Hạ Vương Thành nhưng còn về Hân Phong...chỉ có thể tùy số mệnh của hắn ta mà thôi. Dù sao cô cũng không ưa hắn ta lắm. Nếu hắn không động gì đến cô thì may ra cô còn cho hắn một con đường sống.

Cô bỏ viên thuốc vào miệng, nhanh chóng nuốt xuống mà không cần nước vì thuốc này khá dễ uống...ừm...như kẹo vậy. Trước khi quay trở về, Minh Nguyệt nghe được nguyên chủ nói

"Chúc cô có thể tìm được hạnh phúc ở đó! "

Đau, đau quá!

Minh Nguyệt từ con hôn mê tỉnh dậy, trợn trừng mắt nhìn lên trần nhà. Vết thương mới nằm ngay cạnh vết thương cũ nên chúng "bổ trợ" cho nhau làm cho một vết đã đau giờ còn đau hơn.

Gắng gượng ngồi dậy, Minh Nguyệt quan sát xung quanh. Đây là đâu?

"Cạch"

Người vừa mở cửa là một nam nhân siêu cấp đẹp trai, không ai khác chính là Sở Hiên. Hắn mang cháo và nước đến cho cô. Sở Hiên nhìn cô với ánh mắt "dạt dào tình cảm" nhưng cô thì...khụ...đang chăm chú nhìn bát cháo thịt bò thơm nức trên tay hắn kìa.

Sở Hiên nhìn ánh mắt say mê của người mất long lanh đắm đuối kia thì suýt bị lừa, nhưng ngay sau đó hết nhìn Minh Nguyệt lại nhìn xuống cái khay hắn đang cầm liền nhận ra: Cô đang đói!

Hắn cười khò một tiếng rồi sờ tay lên trán cô, rất tự nhiên mà hỏi: "Thế nào? Cô đã hôn mê hơn 2 ngày rồi đấy. "

"Tôi ổn! " Rồi ngăn cản cái tay của ai đó đang đang có ý định...kiểm tra vết thương của cô.

Thần linh ơi, hắn ta có bị úng não không vậy. Vết thương đó ở ngực, Ở NGỰC ĐÓ!!! Dù là sát thủ đi chăng nữa nhưng Minh Nguyệt cô vẫn biết xấu hổ à nha.

Sở Hiên nhẹ nhàng đỡ Minh Nguyệt ngồi dậy, để cô tựa lưng vào đầu giường. Sau đó hắn đưa cốc nước ấm gần miệng cô. Minh Nguyệt vội uống nước đến nỗi suýt bị sặc.

Cô cẩn thận cầm bát cháo nóng hôi hổi trên khay, rất "thục nữ" mà ăn hết.

Sở Hiên vén tóc cô, nhắc nhở: "Từ từ thôi!"

"Cạch"

Cánh cửa một lần nữa được mở ra. Nhưng lần này âm thanh rất nhỏ, Sở Lâm "e lệ" nép mình bên cửa cười trù nhìn hai người trong phòng.

"Anh Hai, đã đến giờ thay thuốc cho Hạ tiểu thư rồi. " Sở Lâm cầm hộp thuốc đi vào. Chứng kiến cảnh thân mật giữa Sở Hiên và Minh Nguyệt khiến anh kinh ngạc không thôi, tuy nhiên trên mặt vẫn giữ điệu bộ cợt nhả như lần đầu Minh Nguyệt gặp anh.

"Đề đó, em ra ngoài đi. " Sở Hiên lạnh lùng ra lệnh nhưng giọng nói bớt lạnh lùng đi mấy phần so với bình thường.

Sở Lâm trợn mắt há mồm nhìn Sở Hiên. "đề đó", "ra ngoài". Há chẳng phải đồng nghĩa với việc anh hai tự mình bôi thuốc sao?!

Loạn, loạn rồi! Lần đầu tiên anh hai quan tâm đến người khác làm anh không thể tin được.

Cô gái tên Hạ Minh Nguyệt này thật đặc biệt! Có thể làm anh hai băng lãnh trở thành nhẹ nhàng thế kia...quả thật sức công phá quá khủng khiếp rồi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sở Lâm há mồm nhìn hai con người trước mặt. Ủ...hai con người...

Aiz...Dựa vào bao năm tình trường của Sở Lâm thì anh có thể khẳng định anh Hai nhà mình đã sa phải lưới tình rồi.

"Anh Hai...anh...anh định..." Sở Lâm lắp bắp không nói nên lời

Sở Hiên nhướn mày nhìn Sở Lâm đang đứng như trời trồng phía cửa. Hắn không bôi thuốc cho Minh Nguyệt chẳng lẽ lại để tên đực rựa khác thay cho cô. Như biết tông ý nghĩ này của Sở Hiên, Sở Lâm lại càng kinh ngạc.

Oimeoi, anh zai "hạnh nùng" của anh YÊU rồi...

Sở Lâm tròn mắt nhìn Minh Nguyệt, lắp bắp: "Tôi bị dọa cho hòng não rồi, xuất hiện ảo giác rồi...Ôi ôi ôi, Chúa ơi cứu rồi cuộc đời con đi..." Vứt bịch hộp thuốc xuống rồi chạy vụt ra ngoài

Sở Hiên cau mày nhìn Sở Lâm, đứng dậy nhặt hộp thuốc đang bị vứt lăn lóc dưới sàn lên, mang tới chỗ Minh Nguyệt.

Còn Minh Nguyệt thì...ngơ ngác nhìn bóng lưng Sở Lâm vừa chạy, lại nhìn tới Sở Hiên đang lạnh lùng thẳm thuốc vào bông băng kia. Cô có thể nhận định hai người này là anh em ruột bởi bức ảnh trên kệ tủ ở góc phòng kia. Tuy bức ảnh cách Minh Nguyệt một khoảng và lại cũng đã hơi nhạt màu nhưng cô vẫn có thể nhìn ra trong đó là hai người.

Một người đàn ông mặc tây trang đen rất điển trai, nét mặt nghiêm nghị nhưng cười rất hiền hòa, ánh mắt cũng mang ý cười đang ôm eo một người phụ nữ. Người phụ nữ này có nét đẹp quý phái, gương mặt xinh đẹp thanh tú, từng đường nét trên gương mặt quyến rũ, hơn nữa lại cười rất ngọt ngào.

Cả Sở Hiên và Sở Lâm đều rất đẹp trai. Một người kiểu thâm trầm, lạnh lùng; một người yêu mị quyến rũ. Song, cả hai đều có nhiều nét giống với người trong hình nên cô khẳng định hai người họ là anh em ruột.

Nhưng Minh Nguyệt thắc mắc tại sao cùng một người đề ra nhưng họ lại mang hai tính cách khác nhau đến vậy. Chưa kịp để cô suy nghĩ, Sở Hiên đã cời từng cúc áo của cô ra. Minh Nguyệt đỏ mặt kéo kéo vạt áo lại ý muốn nói "ai cần anh thay thuốc cho tôi".

Sở Hiên cau mày không nói năng gì mà xé toạc áo cô ra. Chiếc áo bị rách mất một bên, cô nhìn thấy được một lớp băng trắng có vết máu lờ mờ, trong chốc lát, gương mặt cô đỏ bừng đầy ngượng ngùng.

Tuy cũng không hẳn là chỗ kín đáo nhưng lớp da mặt "dày mỏng tùy tâm trạng" ẩn sau khuôn mặt lạnh lùng luôn là điều Minh Nguyệt xấu hổ. Sở Hiên cũng không làm cái gì quá đáng mà chỉ nhẹ nhàng tháo lớp băng ra.

Một mảnh vải không tính là mỏng che đi bộ ngực đầy đặn của Minh Nguyệt. Khi Sở Hiên tháo lớp băng ấy ra, dựa vào thể đứng của hắn thì có thể nhìn thấy cả...khe ngực. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng bình thản như không nhưng vành tai đã sớm đỏ hồng.

Minh Nguyệt dựa vào thành giường, đôi mắt lim dim khẽ hỏi: "Anh từng làm?" Câu hỏi ngắn gọn mà chỉ những người thông minh mới hiểu được nhau (T/g: Và ta là một trong số ấy!)

Sở Hiên vẫn tiếp tục làm việc của mình, chỉ là với câu hỏi của cô phải một lúc sau mới lơ đãng trả lời: "...Chưa"

Minh Nguyệt giật mình mở to mắt nhìn Sở Hiên nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại, chỉ là trong lòng vẫn hiện hữu một chút lo lắng. Hắn là Lão Đại của Sở Gia, là Đại Boss oai phong, tất nhiên là chưa từng làm việc này. Nhưng mà thân thể này hiện tại đúng chuẩn kiểu "yếu liễu đào tơ", hắn mà sơ sẩy một phát là.....see you again~~~

May sao trình độ của Sở Hiên cũng không tệ lắm, khi hắn bôi thuốc chỉ hơi xót một chút và hai vết đạn bắn trên người mà thôi. Sở Hiên sau khi bôi thuốc xong thì mở băng gạc trắng để băng bó vết thương.

Hắn rất cẩn thận mà băng bó vết thương cho cô. Khi Minh Nguyệt nhìn xuống dải băng trắng trắng đang được quấn quanh ngực thì bỗng giật mình. Cách băng bó này rất quen...đường như nó từng xuất hiện trong kí ức của cô...ở kiếp trước...

Sở Hiên lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Minh Nguyệt, tuy nhiên đáy mắt chứa tia lo lắng rất rõ ràng.

Minh Nguyệt lắc lắc đầu, mong sao hình ảnh ấy xua tan đi. Cô thở hắt ra, hàng mi khẽ lay động rồi mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Sở Hiên nhìn Minh Nguyệt lại một lần nữa ngủ thiếp đi mà trong lòng càng cứng trở nên dễ chịu hơn hẳn. Hắn lẳng lặng ngồi đó, ngắm cô mãi như thế. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi đứng dậy, điều bộ tào nhả như vừa rồi chẳng có gì khiến hắn lo lắng hết.

Sở Hiên mở cửa đi ra ngoài, trước khi đi còn nhìn Minh Nguyệt đang yên giấc ngủ lần nữa mới đóng cửa đi về phía thư phòng đối diện. Gần như ngày

hôm nay Sở Hiền chỉ chăm sóc cô nên công việc tồn đọng lại rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Sáng sớm, tia nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu qua cửa sổ, nghịch ngợm mà lướt trên gò má một thiếu nữ xinh đẹp. Minh Nguyệt tỉnh giấc nhưng con buồn ngủ vẫn còn "vuơng vắn" cô. Đã lâu lắm rồi Minh Nguyệt cô mới lại có một giấc ngủ yên bình như thế.

Cô từ từ xuống giường, vết thương vì cử động mạnh dẫn đến đau đớn khiến Minh Nguyệt một lần nữa nằm vật xuống giường, miệng chu lên làm bầm "Chết tiệt! Sao đau thế chứ! Mợ nhà nó!" Sở Hiền bước vào đúng lúc nhìn thấy cảnh này liền bật cười bởi sự dễ thương của cô.

Tiếng cười trầm thấp làm Minh Nguyệt giật mình, quay đầu lại thì thấy Sở Hiền đang dựa người vào cánh cửa, đôi mắt đen sâu hun hút lẳng lẳng nhìn cô. Hai người cứ yên lặng nhìn nhau, tia nắng yếu ớt rọi qua cửa sổ tạo nên khung cảnh hoàn mỹ.

"Có chuyện gì vậy?" Minh Nguyệt đánh tan sự yên lặng ấy. Không hiểu sao cô có cảm giác rất kì lạ khi đối mặt với người đàn ông này.

Sở Hiền nhàn nhạt trả lời: "Lên xem cô thế nào..." Ánh mắt ấy vẫn ở trên người cô.

Minh Nguyệt bĩu môi đầy bất mãn, nhò giọng: "Tôi chưa có chết, anh không cần làm như vậy!" Rồi đưa tay cào cào mái tóc sang một bên, làm cho cô trông thật dễ thương nhưng cũng rất quyến rũ.

"Đề tôi" Sở Hiền nhếch môi bước lại gần. Minh Nguyệt không hiểu hắn đang làm gì thì "Á..."

Sở Hiền bế thốc cô lên, đi vào trong nhà tắm, đặt cô ở cái bệ trước gương rồi đi ra ngoài chờ. Minh Nguyệt thắc mắc không hiểu tại sao hắn ta lại bế cô vào đây. Cô cũng có thể tự đi được mà ta...(T/g: Là anh đang quan tâm chị đấy!!!)

Khoảng 20p sau Minh Nguyệt rất vất vả mà bước ra ngoài. Hai vết thương kia rất đau, cử động thật khó khăn, cô rất cảm ơn Sở Hiền vì đã giúp đỡ cô mặc dù không biết lý do...có thể hắn báo đáp vụ đỡ vết thương cho hắn đi ha!

Sở Hiền thấy Minh Nguyệt đi ra liền nhanh chóng đỡ lấy cô, xoay người ôm Minh Nguyệt vào lòng. Minh Nguyệt biết mình phải dựa vào hắn mới có thể xuống lầu, hơn nữa chính cô cũng không bài xích sự động chạm này. Minh Nguyệt đi xuống phòng ăn nhờ có sự giúp đỡ của Sở Hiền mặc dù vẫn hơi khó đi.

Vừa xuống tới nói liền nhìn thấy Sở Lâm, Hoàng Ung và Hắc Ung đang trợn mắt há mồm nhìn cô...à không...là nhìn cô và Sở Hiền. Hắn chẳng để ý mà bế cô đặt xuống ghế rồi mới ngồi ghế chủ tọa của mình ngay cạnh cô. Sở Lâm hóng ha hóng hót nhìn cô: "Nè Nguyệt Nguyệt, cô làm thế nào mà có thể khiến anh tôi cẩn thận đưa cô xuống vậy!" Đã vậy lại còn tặng kèm ánh mắt long lanh như...cún nua

Người nói vô tình người nghe hữu ý, lời nói này lọt vào tai cô không dễ nghe chút nào, Minh Nguyệt đen mặt nhìn Sở Lâm: "Ý anh là tôi đang câu dẫn anh trai anh sao?"

Bạn nhỏ nào đó nghe thế liền rầm rức như sắp khóc, bĩu môi chọc chọc bát cơm: Người ta chỉ là hỏi thăm thôi mà...

Hắc Ung nhìn biểu cảm trên mặt Sở Lâm thì cười ha ha, còn Hoàng Ung thì thôi rồi... cười đến nổi sặc cả cơm, trông rất mất hình tượng. Nhưng mà á... nhận được ánh mắt sắc cmn bén của Minh Nguyệt thì im bật. Người phụ nữ này quá nguy hiểm, độ bức người cũng không kém Lão Đại nhà họ là bao đâu...

Vậy thế là ba anh chàng nọ đều chung một biểu cảm: Ta hận!!!

Sở Hiền nhếch môi, đặt bát cháo tổ yến đến trước mặt Minh Nguyệt khi cô đang chuẩn bị gấp miếng thịt ngon lành kia. Minh nguyệt cau mày không để ý đến bát cháo ấy, chỉ chăm chăm gấp miếng thịt kia thôi. Sở Hiền bị chọc cho tức giận, chặn đôi đũa của cô, gằn giọng: "Nó không dành cho cô."

Minh Nguyệt lườm Sở Hiền, mục tiêu chuyển sang đĩa tôm chiên "ngon lành cảnh đào" kia liền nuốt miếng cái ực. Hắn lại tiếp tục chặn đôi đũa đang thi hành công vụ của Minh Nguyệt lại, giọng nói làm người ta không nhịn được mà rét run: "Cô chỉ có thể ăn cháo trắng."

Minh Nguyệt khó chịu hét ra tiếng: "Nè Sở Hiền, tôi ăn gì kệ tôi! TÔI KHÔNG MUỐN ĂN CHÁO TRẮNG!!! " Đùa sao, cả bàn thứ ăn ngon như thế, sao hắn nỡ bắt cô ăn cháo, sức chịu đựng có giới hạn à ghen!!!

Sở Hiền biết dùng biện pháp mạnh có vẻ không ổn, cô còn lâu mới nghe lời, hơn nữa cô còn đang bị thương liền dịu giọng mà dụ dỗ: "Ngoan nào, em chỉ cần ăn cháo trắng vài hôm thôi, đợi khi khỏi sẽ ăn những thứ này bình thường thôi! Chỉ cần vết thương khỏi, em muốn ăn gì tôi cũng sẽ đáp ứng! Ngoan nào!"

Oimeoi, câu dụ dỗ đậm chất dành cho bọn trẻ ranh mẩu giáo đã được Lão Đại của Sở Gia lôi ra để dụ dỗ chị Nguyệt nhà ta.

Cô là ai kia chứ? Đường đường là sát thủ siêu cấp Nguyệt Hạ của giới hắc đạo, lạnh lùng tàn nhẫn, sao có thể tin mấy lời vớ vẩn chỉ dành cho con nít, vậy mà...

Mồ nữ nào đó nghe xong liền ăn bát cháo ngon lành, lại còn bồi thêm một câu khiến ba mỗ nam nhân vừa hồi phục trạng thái bình thường như ban đầu đã phải thổ huyết mà chết: "Anh nhớ đấy! Tôi à phải cho tôi ăn thịt đấy nhá! " Rồi cứ tiếp tục chinh chiến với bát cháo tổ yến.

Sở Hiền cười cười gật đầu: "Được! Đợi em khỏi hăng tít tiếp! "

Hello m.n!

Thật sự sorry mọi người vì tới qua không đăng chương mới được, đặc biệt cho ta gửi lời xin lỗi tới con bạn thân

Ta định đăng từ hôm qua nhưng mà thôi để hôm nay đăng để mà còn cổ vũ U23 Việt nam nữa chứ! 15:00 đã mà lỵ. Hơn nữa ta sẽ không nêu lịch đăng bởi ta hay ra chương thất thường lắm=((

Dù sao thì cũng mong m.n đón đọc truyện của ta nhiều hơn nữa. Nhớ vote, cmmt cho ta nha! Nếu trận đấu chiều nay U23 việt nam thắng, ta sẽ đăng hai chương vào tuần sau.

Việt Nam nói là làm!

VIỆT NAM VÔ ĐỊCH!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nhờ có thuốc của Hắc Ứng mà vết thương của Minh Nguyệt đã đỡ hơn rất nhiều, lúc cử động không còn đau nữa, cũng đã có thể đi lại quanh Sở Gia mặc dù Minh Nguyệt biết cô không thể đi hết Sở Gia.

Đặc biệt là vụ Sở Hiền hết mực sùng bái Minh Nguyệt đã nhiều lần khiến Sở Lâm tức ói máu. Thế mà nhân vật chính của chúng ta vẫn "ngây thơ như bò đeo nơ" không hiểu tại sao tên kia như thế...

Hiện tại Minh Nguyệt cô đã biết trụ sở của Sở Gia ở Los Angeles. Cô nào chỉ muốn lượn lờ ở Sở Gia không thôi đâu, cô còn muốn tham quan Los Angeles, Las Vegas,

Hôm nay, buổi sáng sớm tuyệt vời, trời đẹp mây quang, Minh Nguyệt quyết định đi tới hoa viên ở Sở Gia. Mặc dù cô ở đây đến hôm nay là tròn 7 ngày nhưng vì điều kiện sức khỏe không cho phép nên cô không thể tham quan hết nơi đây.

Hoa viên Sở Gia là một hoa viên phải nói là đẹp nhất mà Minh Nguyệt từng thấy. Nơi đó có bàn trà, hoa, cây xanh các loại, trông khá giống hoa viên ở Hạ Gia nhưng lại rộng hơn rất nhiều lần.

Cô nhẹ nhàng lê cái thân yếu ớt này đến ngồi xuống ghế đá ngay dưới tán cây xanh, trước mặt là cái bàn bằng đá phủ lớp ngọc thạch bên trên với những chiếc tách pha lê tinh xảo cùng một ấm trà thượng hạng thơm ngát.

Mĩ nhân ngồi dưới tán cây, nhâm nhi tách trà, cảnh đẹp khiến những người hầu ở Sở Gia khi lướt qua hoa viên phải ngoái đầu lại nhìn. Khung cảnh thơ mộng vẫn đang tiếp diễn cho đến khi...

"Hello, Nguyệt Nguyệt!" Sở Lâm không biết từ đâu xuất hiện làm cô hết hồn một phen.

Từ khi xuyên qua đây, cô ngày càng lười. Đã thế lại còn bị hai vết đạn, suốt ngày chỉ có ăn với ngủ để dưỡng thương, Minh Nguyệt cô có cảm giác tay nghề của mình ngày càng bị mai một rồi thì phải, Sở Lâm to như cái bò thóc thế kia mà cũng không nhìn ra! Haiz...

Minh Nguyệt không khách khí mà lườm anh một cái: "Rảnh quá không có việc làm hả?!"

"Tôi lâu lâu mới có thời gian rảnh để đến nơi này nói chuyện cùng cô, Nguyệt Nguyệt à cô làm trái tim bé bỏng mong manh này của tôi đau quá! " Rồi đưa tay ôm lấy ngực trái giả vờ khóc lóc thảm thương.

" Anh rảnh nhưng rồi không rảnh. " Minh Nguyệt lạnh lùng đáp, tiện tay tiện chân nhấm lên đôi giày da bóng loáng của Sở Lâm, làm bộ nói: "Tôi vô ý! "

Sở Lâm bĩu môi, lấy khăn lau vết giày một lượt, trong lòng không khỏi xót xa. Hơn 1800 USD của anh đấy chứ chả ít đâu. Tính cách y chang anh Hai... (T/g Liên quan?!)

Sở Lâm ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một tách trà, bộ dạng phong lưu lắm đấy cô hầu đang dọn vườn cách đó không xa liền ngáy ngất: " Hừm, Nguyệt Nguyệt, cô thật vũ phu quá đi a~ "

" Vũ phu? Chồng múa? " Minh Nguyệt chớp mắt, "ngây ngô" nghiêng đầu hỏi lại Sở Lâm

Sở Lâm bị cái dáng vẻ "con nai vàng ngơ ngác" này của Minh Nguyệt chọc cho tức chết nhưng lại không thể mắng chửi gì đành cầm nín. Ăn đập như chơi đấy chứ, anh chỉ có thể nhỏ giọng đầy ủy khuất lầu bầu trong miệng: "Đồ ác độc! Lời của tiểu gia sao cô có thể coi rẻ thế chứ! " Rồi bắt đầu cuộc hành trình YY tự ki một mình

Một lúc sau, khi đã nhận đủ sự khinh bỉ của Minh Nguyệt khiến trái tim "bé nhỏ" của Sở Lâm đau như cắt thì cuối cùng anh mới khôi phục trạng thái tiêu sái như cũ, ung dung thưởng thức trà.

"Nè Nguyệt Nguyệt..." Sở Lâm khều khều tay cô

Minh Nguyệt nhướn mày. Tên dở hơi này lại muốn gì nữa đây

" Chúng ta giới thiệu lại lần nữa nhé. Lần đầu gặp chưa kịp chào hỏi đảng hoàng, mấy ngày nay mặc dù cô ở Sở Gia nhưng anh tôi không cho tôi gặp cô nên chưa có dịp chào hỏi đảng hoàng!"

Minh Nguyệt nhủ mày nhìn cái tay của Sở Lâm vừa đưa ra, song cũng không biểu hiện gì nhiều, chỉ héch cằm ra hiệu anh nói trước

" Tôi tên Sở Minh Lâm, Nhị thiếu của Sở Gia. Ở Bạch đạo, tôi là giám đốc phòng Kinh Doanh kiêm chân chạy vặt của anh Hai. Còn trong Hắc đạo, vị trí của tôi đứng ngang hàng với đám Hoàng Ung, thậm chí thân thủ còn không bằng tên Hắc Ung. Haiz..."

Minh Nguyệt cũng không cắt lời của anh, tò mò là bản tính của con người nhưng cô cũng không tiện hỏi cho lắm, dù sao cũng không phải chuyện nhà cô, thông qua tên ngọc này tìm hiểu về Sở Gia cũng không tệ

" Tôi nói xong rồi, đến lượt cô! " Sở Lâm nhe răng cười nhìn cô

Minh Nguyệt khẽ gật đầu, không nhanh không chậm nói: " Tôi tên Nguyệt, tên đầy đủ là Hạ Vũ Minh Nguyệt, tiểu thư của Hạ Gia. Cha tôi chỉ có duy nhất mình tôi. "

" Tại sao tên cô là Hạ Vũ Minh Nguyệt? Lúc trước cô giới thiệu là Hạ Minh Nguyệt thôi mà? " Sở Lâm tò mò hỏi

" Uh, tên khai sinh của tôi là Hạ Vũ Minh Nguyệt. Ba tôi nói lúc đọc tên tôi thấy dài dòng quá nên chỉ gọi là Hạ Minh Nguyệt, sau này cứ thế mà gọi thôi! " Cô khẽ nhún vai. Điều này cô nghe từ ba cô, hơn nữa trong cuốn nhật ký của nguyên chủ cũng viết như thế.

Như chợt nhớ ra gì đó, cô cũng hỏi Sở Lâm: "Còn tên anh? Lần đầu giới thiệu anh cũng nói tên là Sở Lâm, sao giờ biến thành Sở Minh Lâm rồi? Anh Hai anh cũng thế sao? "

Nghe đến đây, ánh mắt Sở Lâm âm thầm vài phần. Cô biết mình lỡ lời, định xin lỗi thì nghe thấy giọng của Sở Lâm cất lên đều đều

" Mẹ tôi tên Minh, Dương Nhã Tuyết Minh. Trước khi bà gả vào đây, bà nội tôi có khúc mắc với bà. Sau khi sinh anh tôi, ba tôi đặt tên là Sở Minh Hiền, dù vậy thái độ của bà đối với mẹ cũng chẳng khá hơn chút nào...

Khi mang thai tôi, không biết bà ta cho uống thuốc gì mà lúc sinh tôi rất khó khăn nên qua đời vì khó sinh, may mắn thay tôi vẫn bình an. Mãi sau này, bà tôi mới biết đã hiểu lầm mẹ, khiến bà mất nên đã đi theo ông nội xuống suối vàng.

Vì sợ sẽ nhớ thương mẹ quá mức, ba tôi đổi tên chúng tôi, cấm đặt di ảnh mẹ ở Sở Gia. Trước khi mất ông cho phép trở lại như cũ, mặc dù vậy chúng tôi đã quen gọi như thế, như cũ cũng vậy thôi. "

Nói xong, cuối cùng anh cũng bình thường trở lại như chuyện vừa kể vừa nãy không hề liên quan tới anh ta. Sở Lâm chống cằm, hỏi: " Nè Nguyệt Nguyệt, cô làm gì ở Hạ Gia? "

" Tiểu thư đồng đánh! " Câu trả lời có sức công phá mạnh mẽ của Minh Nguyệt dọa cho Sở Lâm ngu người luôn rồi

Mợ nó! Đùa nhau?! Thân thủ tuyệt vời, trí tuệ siêu cấp thế mà lại đi làm tiểu thư đồng đánh sao???

Minh Nguyệt nhìn biểu cảm của Sở Lâm chỉ có thể cười trừ, vội lảng sang chuyện khác: " Thế còn Tứ Ung kia thì sao? Anh trai anh thật siêu khi đào tạo ra họ! " Cô nghe nói Sở Gia có 4 con chim rất giỏi a~ (T/g: Những BỐN con chim cơ á?!)

" Tứ Ung á?! " Sở Lâm ai oán cất giọng " Tên Hoàng Ung chuyên phụ trách vũ khí trong Sở Gia ở Hắc đạo; Hồng Ung tên đó thân thủ tốt nhất; Bạch Ung chuyên chế tạo đồ công nghệ tiên tiến nhất còn Hắc Ung tên đó quản lý Tập đoàn ở Bạch đạo. Mà tôi thì chỉ làm chân chạy vặt!!! "

Minh Nguyệt cười cười, song cũng hứng thú mà hỏi: " Vậy còn anh của anh? "

" Biết ngay mà, mới xa nhau một lúc đã nhớ nhau rồi. Nguyệt Nguyệt, cô không thể nói chuyện mà không nhắc đến anh tôi không được sao!!! " Tên hâm nào đó lại giờ chứng

Minh Nguyệt "... " Cô chỉ là tò mò thôi mà, sao lại là nhớ thương nhau rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Dạo này Minh Nguyệt chẳng làm gì ngoài ăn với ngủ, vòng eo 56 ngày nào giờ đây to lên rồi hay sao ý! Sau vụ trò chuyện cùng Sở Lâm ngày hôm ấy đã khiến cô dần có hảo cảm với Sở Hiên hơn, khi nói chuyện với anh cũng không còn khách sáo như trước nữa. (T/g: Ủa, nói chuyện với Sở Lâm sao lại có hảo cảm với Sở Hiên?!)

Tất nhiên là Sở Hiên không biết chuyện này rồi. Hắn chỉ biết hai người kia ngồi nói chuyện với nhau làm hắn ăn giấm chua một phen nhưng sau hôm ấy, mỗi nữ kia lại đối với Sở Hiên hẳn thân thiết hơn bình thường, ừ...cứ cho là hắn nghĩ vậy đi nhưng điều này làm hắn thực vui vẻ.

Hôm nay là một ngày tuyệt vời đối với Minh Nguyệt bởi cuối cùng vết thương của cô cũng khỏi rồi. Minh Nguyệt háo hức thu dọn đồ dùng cần thiết mà quên để ý tới ai kia mặt mày xám xịt, bão nổi âm âm.

Sở Hiên khó chịu nhìn Minh Nguyệt đang vui vẻ sắp xếp quần áo và đồ đạc. Bộ rồi khỏi hắn cô vui vậy sao? (T/g: Theo ta thằng này hiểu lầm con bé kia rồi!!!)

Sở Hiên sáng sớm hôm nay còn đang mang vào cho cô một cốc sữa yến mạch như mọi khi. Vừa đặt khay sữa xuống, hắn sững người khi thấy Minh Nguyệt cất một chồng tiểu thuyết tình cảm của cô vào một cái hộp carton. Mấy cuốn tình cảm suốt mướt đó chẳng phải cô đối với chúng như bảo bối sao? Trong nháy mắt Sở Hiên chợt hiểu ra khi nhìn thấy chiếc va li đang được sắp xếp giờ.

Chẳng phải hôm qua Bạch Ứng tái khám lại cho Minh Nguyệt sao? Hình như anh ta có nói " Khỏi hẳn rồi " " có thể tháo băng"...

Vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc cô sẽ rời đi sao?

Rời đi, rời đi, rời đi...

Từ này hiện lên làm hắn tức giận nhưng nhiều hơn đó là hoảng sợ

Hắn tức giận đi ra khỏi phòng, đóng cửa cái "Rầm", bỏ mặc con bé ngơ ngơ mặt ngu ngu chẳng hiểu sao trắng gì...

" Ủa, hắn bị thần kinh hử? " Minh Nguyệt lầm bầm nhìn cách cửa gỗ đóng chặt. Bộ cô mạo phạm đụng chạm gì tới hắn ư

Chỉ khoảng 5 phút sau, tất cả các thành viên cao cấp tập trung lại phòng họp chính ở Sở Gia. Bình thường vài tuần Lão Đại mới cho họp hành kiểu này, cả tháng nay chẳng phải tốt lắm sao, tự dừng lại cho họp?

Thành ra tất cả bộ hạ gương mặt tội nghiệp nhăn nhó nhìn Sở Lâm. Sở Lâm nhún vai về mặt siêu vô tội. Ngay chính anh cũng có biết gì đâu.

Thế là cuộc họp kéo dài 3 tiếng chính thức bắt đầu...

" Doanh thu tháng này không tăng hơn được chút nào sao? "

" 63. 75%...Giảm 0.01% so với tháng trước. Các người làm ăn thế hả?! " (T/g: Cái đồ vinasoy! Không sợ sau này ngộ độc sữa đậu nành mà chết hử!!!)=((

" Hoàng Ứng, lô vũ khí kia cậu xử lý thế nào? Sao không vứt nó luôn đi, hoàn thành ngay nếu không đừng đến đây nữa! "

Thanh niên Hoàng Ứng nào đó ai oán nghĩ. Anh cũng muốn lắm chứ bộ hẳng phải chính Lão Đại bảo anh bằng mọi cách phải mang lô hàng đó về sao? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng chàng thanh niên ấy nào dám mở lời, đành ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ

" Sở Lâm, tôi cho cậu nửa tiếng, làm lại toàn bộ bản kế hoạch này cho tôi, ngay bây giờ, ngay tại đây, làm không xong cậu tự vác xác tới phòng tài vụ kết toán lương luôn đi! "

Sở Lâm trong lòng gào thét không thôi. Vì cái lông gì mà anh Hai nữ đối xử với đứa em trai ruột bé bỏng của anh vậy...

Bản kế hoạch? Ngay bây giờ? Ngay tại đây? A a a...Ta hận!!!

Úi dào, đừng tưởng ông đây dễ bị bắt nạt nhá.

" Anh đừng tưởng anh hai và chị dâu cãi nhau em không biết! " Sở Lâm nhỏ giọng lầu bầu, bí mật nhanh tay mở Wechat nhắn tin cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đã sắp xong hành lí từ lâu, hiện tại đang đi dạo trong hoa viên

Tuy đã sắp hành lí nhưng cô không có ý định rời Sở Gia trong khoảng thời gian này, Minh Nguyệt cô còn có việc rất quan trọng..

Bỗng tiếng chuông điện thoại làm Minh Nguyệt giật mình. Cô nghe Hắc Ưng nói hình như hôm nay Lão Đại của bọn họ triệu kiến đi họp gì đó cơ mà, sao Sở Lâm lại có thời gian trò chuyện nhắn tin cho cô thế này?! Lại còn là Wechat nữa... (T/g: Đừng có thắc mắc, xem là biết)

Lâm soái ca: Nguyệt Nguyệt

Nguyệt Nguyệt bé nhỏ: Gì?

Lâm soái ca: Nguyệt Nguyệt, cứu mạng!!!

Nguyệt Nguyệt bé nhỏ: Đừng gọi tôi là Nguyệt Nguyệt nữa *icon tức giận* Anh đang họp với Boss cơ mà?

Lâm soái ca: Cô đã đắc tội gì với anh tôi vậy??? * icon bùng nổ*

Nguyệt Nguyệt bé nhỏ: Tôi? Sáng nay đã thấy anh ta như vậy rồi! Như đến tháng ý!!!

Lâm soái ca: Tôi sắp chết trong phòng họp rồi kìa

xxx Trong phòng họp xxx

" Sở Lâm, cậu đang làm gì thế?! Bản kế hoạch chưa xong mà còn có thời gian chơi " Ánh mắt sắc như dao của Sở Hiên phóng tới cậu bé Sở Lâm đáng thương...

Hạ Minh Nguyệt, nếu tôi có bị làm sao, tôi thề sẽ làm ma ám cô suốt đời=((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Minh Nguyệt bên kia chột dạ nhìn màn hình điện thoại. Mặc dù cô không biết mình đã đắc tội gì với Sở Hiên nhưng tên hấp Sở Lâm kia làm cô có chút...lo lắng.

Nhưng mà đây là việc của bọn họ, đâu liên quan gì tới cô? Vì cái sợi len gì mà cô phải lo lắng cơ chứ?

Vậy nhưng Minh Nguyệt không biết ma xui quỷ khiến thế nào vẫn quyết tâm gọi điện thoại cho Sở Hiên.

Boss cao quý của chúng ta đang họp thì bỗng điện thoại reo. Hấn nhấc tay ra hiệu cho dừng lại, vừa liếc cái tên trên điện thoại bỗng mày kiếm đang nhú lại liền lập tức giăn ra, khí lạnh xung quanh biến thành vầng hào quang ấm áp.

Như con gió mát từ nhân gian thổi tới đóa hoa bị ngán trên cầu Nại Hà... (T/g: Câu này ta tìm trên mạng đấy, đừng có tin _=_)

Sở Lâm đang vui đầu vào bản kế hoạch mà biết chắc cho dù có hết ngày mai cũng không hoàn thành xong, cảm nhận được nhiệt độ căn phòng liền ngẩn ngơ, như toàn thân được ánh sáng ấm áp bao phủ...

Chẳng lẽ là chị dâu tương lai gọi tới? (T/g: Địch, thế quái nào đã gọi chị dâu rồi!)

Nhìn vẻ mặt tươi không cần tưới của anh Hai thì chắc chắn là như thế rồi. Hai người đó quan tâm nhau vậy cơ mà!

Vậy còn thế nào nữa.....YEAH, TỰ DO RỒI!!!

Từ Ưng ngơ ngếch hết nhìn Sở Hiên lại nhìn tới Sở Lâm đang reo hò phấn khích trong...thầm lặng, y hệt như một tên dở hơi liền hiểu ra vấn đề....

Chắc là mẩu chủ trương lai của họ gọi điện đây mà! (T/g: Cái định mệnh, đã gọi mẩu chủ rồi?! Và lại con gái ta của các người bao giờ?!)

" Có chuyện gì sao? " Sở Hiền tuy về mặt bây giờ đã ôn hòa hơn chút nhưng ngữ khí vẫn có phần cứng nhắc khiến năm người đang đắc ý kia như rơi cái "lộp bộp" từ trên thiên đàng xuống dưới địa ngục.

Đừng nói là ngay cả chị dâu gọi cũng không dừng cuộc họp lại được đấy nhé!

" Uhm...thật ra thì tôi muốn mời anh, Sở Lâm cùng Tứ Ứng đi ăn trưa một bữa... " Minh Nguyệt bên khi ngượng ngùng nói. Dù có là sát thủ đi chăng nữa nhưng những chuyện nam nam nữ nữ này cô vẫn xấu hổ nha~

" Bữa cơm chia tay? " Sở Hiền đột ngột hỏi khiến cô đang nói liền dừng lại.

Chia tay? Chia tay nào cơ? Lúc này Minh Nguyệt mới chợt nhớ ra sáng nay mình có thu dọn hành lý. Không phải là hẩn nhẹn thấy rồi tức giận bởi cho rằng cô định đi đây chứ?

Minh Nguyệt cười gượng: " Không không, chỉ là mời đi ăn thôi mà! "

" Sở Lâm và Tứ Ứng nữa?" Sở Hiền nhíu mày nhìn 5 người đang hóng hớt kia

Hắn chuẩn bị ăn bữa trưa lãng mạn với người trong mộng, sao có thể cho năm cái "của nợ" đó đi theo cùng cơ chứ...

"Không cần mời, họ có việc bận rồi! " Lão Đại nào đó rất không biết xấu hổ mà tự sắp xếp người.

" Oh, tôi biết rồi, bây giờ là...11 rưỡi rồi..." Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường: " Chắc độ khoảng 1 giờ là anh xong việc nhỉ? Vậy tôi sẽ ở sảnh chính chờ anh..."

Minh Nguyệt còn chưa kịp nói hết câu Sở Hiền đã xen vào cắt ngang lời cô: " Không cần, bây giờ tôi sẽ về ngay, em ở đó chờ tôi về "

Minh Nguyệt cứ thấy câu nói này nó là lạ nhưng lạ ở chỗ nào thì cô lại không thể nghĩ ra được. Nhưng mà vấn đề không phải ở chỗ đấy, thứ trọng điểm trong câu nói đó là....

WTF?! Giờ mới có mấy giờ, 11 h rưỡi thôi nha~ Vậy mà Lão Đại đã về sao???

Đây không chỉ là suy nghĩ của một mình cô mà còn là suy nghĩ của tất cả mọi người ở đây...

Ngay khi họ kịp phản ứng thì đã thấy Lão Đại xách mông đi về với vợ thân thương của mình, mặc kệ mấy người kia xôn xao, ngay cả em trai ruột của mình Sở Lâm cùng trợ tá đắc lực Tứ Ứng cũng trưng ra vẻ mặt "I don't care " nốt luôn!

Tất cả mọi người: "... " Còn đâu Lão Đại lạnh lùng nữa đây!!!

...

" Tôi về rồi! " Tiếng nói trầm thấp vang lên đằng sau Minh Nguyệt

Cô quay đầu lại thì thấy Sở Hiền đang đứng ngay phía sau mình, mái tóc có chút rối không hề giảm đi nét đẹp lạnh lùng vốn có của hắn mà còn tăng thêm vẻ quyến rũ

Minh Nguyệt đơ người, thầm mắng mình không có tiền đồ nhưng trong lòng vẫn liên tục gào thét: " Yêu Nghiệt! "

Nhưng mà dù vậy, cô vẫn phải cố mà nặn ra nụ cười không thể "thân thiện" hơn: " Anh về rồi à "

Vậy thế mà chỉ cần câu nói này của cô thôi, Sở Hiền hẩn như có cảm tưởng bọn họ đang là một cặp vợ chồng, người vợ ở nhà chờ chồng đi làm về....

Thật quá tuyệt vời! (T/g: Đừng dát vàng lên mặt mình nữa con trai, tao biết mặt mày đẹp sẵn rồi!!!)

Phải thấy may mắn làm sao khi Minh Nguyệt không biết suy nghĩ này của hắn, nếu không sợ rằng cô sẽ thổ huyết mà chết mất.

Minh Nguyệt khoác chiếc áo dạ mỏng ra bên ngoài, cùng Sở Hiền ra ngoài.

Chiếc xe Mercedes-Maybach đen bóng dừng lại trước mặt cô. Sở Hiền lên xe trước, ngồi ở ghế đằng sau. Minh Nguyệt cũng chẳng cảm thấy hề hấn gì mà ngồi cạnh hắn, mở điện thoại lên tìm một nhà hàng

Kiếp trước Minh Nguyệt tuy đi làm nhiệm vụ bận bịu nhưng vẫn có thời gian rảnh rỗi để đi chơi đây đó. Cô từng tới Los Angeles, thích một nhà hàng Á-Âu ở đây.

Chiếc xe dừng trước nhafhangf, hay nói đúng hơn là một "ngôi nhà". Nhìn từ bên ngoài vào, nó chỉ là một ngôi nhà bình thường như bao ngôi nhà khác xung quanh đây, duy nhất để có thể nhận ra chính là hòm thư nhỏ có chữ "Dreaming" được trang trí tỉ mỉ dựng trước hàng rào.

Minh Nguyệt cùng Sở Hiên sánh vai cùng bước vào nhà hàng. Lối trang trí sinh động rất thích mắt khiến khách hàng cảm thấy cực dễ chịu, trong đó có một con "heo" ham ăn ham ngủ như cô.

Tiến lại một cái bàn cạnh cửa sổ, hân thông dong ngồi xuống, tiếp sau đó là cô. Phục vụ ở đây rất biết điều bởi họ biết để có thể vào nhà hàng này phải là người nhiều tiền, địa vị cao trong giới thượng lưu nên thái độ cũng rất hòa nhã.

" Cửa anh này! " Minh Nguyệt cười cười đưa thực đơn cho hân

Sở Hiên không thèm nhìn menu mà trực tiếp hỏi cô: " Em ăn gì? "

Minh Nguyệt đọc menu một lượt, lên tiếng: " Ăn gì cũng được nhé! Vậy cho tôi..."

Cô chưa kịp gọi món thì một giọng nói ngọt ngào cắt ngang lời cô: " Nguyệt Nguyệt, thì ra là cậu ở đây! "

Hello m.n! Năm mới rồi, chúc mừng năm mới cả nhà nhé!!!

Hi hi, ta định đăng chương mới vào hôm thứ 6 nhưng hôm đấy là vào mừng 1 Tết nên lại thôi.

Dù sao thì cũng chúc m.n sang năm mới mạnh khỏe, xinh đẹp và chăm chỉ hơn nhé.

Yêu nhiều <3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Minh Nguyệt mới một giây trước còn đang cười tươi như hoa nhưng một giây sau liền tối sầm mặt mũi, cũng chẳng muốn ăn uống gì nữa.

Pà nó

Cô gượng cười quay đầu lại, khách sáo chào một tiếng: " Mạc tiểu thư, Hàn thiếu, xin chào! "

Mạc Phương Dung kích động nắm tay Minh Nguyệt, giọng nói hồ hởi xen lẫn ghen ngào kiểu bạn lâu năm không gặp: " Nguyệt Nguyệt, thì ra cậu ở đây. Cả tháng nay cậu đi đâu làm mình lo muốn chết! Cậu là ở cùng chỗ với người đàn ông này sao? "

Minh Nguyệt đen mặt, trong một giây bất chợt cảm thấy Mạc Phương Dung kia ngu ngốc đến cực hạn.

Gia thế hiện tại của cô cũng không hẳn là mọi người ai cũng biết nhưng tất cả mọi người đều hiểu một chuyện rằng tài sản của Hạ Gia rất lớn, lên tới vài trăm tỉ.

Có người nói 800, người khác lại nói 900 nhưng chỉ có thương nhân, đặc biệt là chủ nhân những gia tộc lớn đều biết, số tài sản mà mọi người nói chỉ chiếm 60% số tài sản thực.

Một tiểu thư sống nhung lụa từ nhỏ, suốt ngày chỉ đồ kị, giả dối như Mạc Phương Dung thì chẳng bao giờ có thể hiểu được.

Mạc Phương Dung dù có ngu đến mấy cũng biết được mình vừa nãy mình lỡ lời liền nhanh chóng kéo tay Hàn Phong dịu dàng cười: " Anh Phong, chúng ta lâu rồi mới gặp Nguyệt Nguyệt, hay là mình mời cô ấy ăn trưa đi! "

Hàn Phong nãy giờ quan sát Minh Nguyệt cùng Sở Hiên, bỗng trong lòng xuất hiện một tia hoảng hốt khó phát hiện.

Thấy Hàn Phong không nói gì mà chỉ nhìn Minh Nguyệt, Mạc Phương Dung rất bức mình, ngu quan vận vẹo vì tức giận.

" Nguyệt Nguyệt, lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau, tại mình mời cậu ăn trưa nhé! Còn phải giới thiệu người này với mình chứ ha! " Mạc Phương Dung thân thiết nắm tay Minh Nguyệt nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Sở Hiên

Minh Nguyệt hất tay cô ta ra khỏi tay mình, lại liếc nhìn bàn tay trắng nõn bị mấy dấu móng tay cào cho rách da, trong lòng khó chịu không thôi.

Cô trầm giọng, tuy nhiên nụ cười nhàn nhạt vẫn xuất hiện trên môi: " Mạc tiểu thư nói quá rồi, chúng ta làm gì thân tới nỗi mới có một tháng không gặp nhau mà đã phải để Mạc tiểu thư mời chúng tôi ăn trưa. "

"Cậu..."

"Hơn nữa tôi đã nói rất nhiều lần mong Mạc tiểu thư đừng gọi tên tôi như vậy nữa. Đến quan hệ hợp tác làm ăn cũng không phải, chẳng lẽ tiểu thư đây có vấn đề về tai hay sao?" Minh Nguyệt lạnh nhạt nói

Ý của câu nói này, chỉ cần là người thông minh ắt sẽ hiểu ra: Mạc gia bé tí như thế, không có tư cách mà hợp tác với Hạ gia, lại cố tỏ ra hai người quen biết nhau. Đây há chẳng phải "thấy người sang bắt quàng làm họ" sao?

Mạc Phuong Dung đỏ bừng mặt, sự xấu hổ xen lẫn tức giận ngập tràn trong lòng khiến hình tượng diễm đam đáng yêu của cô ta mất công "gây dựng" nên trong phút chốc có dấu hiệu bị lung lay.

Phải nói không biết cô ta may mắn hay xui xẻo mà lúc đó Hàn Phong chỉ một mực nhìn Minh Nguyệt, nào còn tâm tư xem Mạc Phuong Dung cô ta thế nào.

Mạc Phuong Dung cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, tránh để mình xúc động, quay qua mỉm cười không chút toan tính với Sở Hiên: "Xin chào, tôi tên Mạc Phuong Dung, còn anh?"

Mạc Phuong Dung hết sức tự tin vào nụ cười thiên sứ của mình. Thực giác cô ta mách bảo người đàn ông này rất có quyền có thế, không thể coi thường (T/g: Con mụ này thành thạo thực giác đúng phết đấy chứ!)

Sở Hiên không thèm nhìn cô ta, giọng cứng chiều hỏi Minh Nguyệt: "Em ăn gì?"

Minh Nguyệt hận không thể phá lên cười thật to. Đại Boss à, cô ta là Bạch Liên Hoa mong manh dễ vỡ đấy, hấn làm vậy cũng tuyệt tình quá rồi.

Mạc Phuong Dung lần nữa đỏ bừng mặt, đánh mắt sang Hàn Phong. Hàn Phong nhìn thấy vẻ mặt uất ức của cô ta, trong lòng liền dao động, lập tức ôm lấy cô ta: "Hạ Minh Nguyệt, cô đang làm cái trò gì thế hả? Bất nạt Dung Nhi như vậy, cô không biết xấu hổ sao? Lại còn cả người đàn ông kia nữa, đúng là loại đàn bà lăng ló!"

Minh Nguyệt thản nhiên uống nước lọc trên bàn, trong lòng cười lạnh. Nếu là "Hạ Minh Nguyệt" trước kia chắc chắn sẽ đau lòng không dứt, khóc lóc tí tê này nọ rồi đem người hành hạ nữ chủ, thuận lợi giúp cô ta chiếm lòng của mấy tên đàn ông ngu ngốc này.

Giờ cô chẳng lẽ lặp lại cái lịch sử điên điên dở dở đó một lần sao?

Sở Hiên từ lúc hai người kia đến đây liền không vui, trực tiếp gọi phục vụ đến: "Hai người này làm phiền chúng tôi!"

Một nữ phục vụ tới gần chỗ bàn bọn họ, cau mày nhìn Mạc Phuong Dung cùng Hàn Phong. Ở nhà hàng của họ, cảm nhận của khách hàng được đưa lên hàng đầu, tất nhiên họ không sợ mấy thế lực kiểu này, hơn nữa cho dù là Hàn Gia ra mặt cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ, huống chi là một Mạc gia nghèo nàn kia.

Đằng sau nhà hàng này là một thế lực thần bí "thần không biết, quỷ không hay" nhưng sức mạnh lại không thể coi thường, ngay đến những người phục vụ trong nhà hàng này cũng không phải người bình thường.

Nữ phục vụ kia cúi đầu nói: "Thật xin lỗi hai vị, chúng tôi sẽ xử lý ngay. Chúc quý khách ngon miệng." Rồi ngoắc tay ra hiệu cho bảo vệ đưa hai người kia ra ngoài.

Hàn Phong tức giận, quát lên: "Hạ Minh Nguyệt, á đàn bà chết tiệt này, tôi sẽ không tha cho cô đâu!"

Mạc Phuong Dung rung rung nước mắt chực khóc, mặc cho bảo vệ lôi cô ta ra ngoài, trong lòng nguyên rủa Minh Nguyệt đủ điều.

Minh Nguyệt thở dài một hơi, dựa người vào ghế. Vừa nãy nói nhiều như vậy, hơn nữa sáng còn chưa ăn uống gì, giờ cô thấy đói bụng quá đi!

Sở Hiên tưởng cô buồn phiền chuyện vừa nãy, liền tức giận âm thầm tính toán trong lòng, đưa tay vuốt tóc cô dịu dàng hỏi: "Giờ chúng ta ăn trưa được rồi chứ?"

Cô không quen sự dịu dàng đó của Sở Hiên liền né tránh ánh mắt thâm tình của hắn, gương mặt kiều diễm không tự chủ mà ửng đỏ, trong lòng gào thét dữ dội.

Sao cô cứ có cảm giác hấn đang cố tình thả thính ý nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Một buổi sáng đẹp trời, khi tia sáng ấm áp tinh nghịch chạy nhảy, những chú chim hót líu lo thì...

" SỞ MINH HIỀN!!!!!!!!!!!!!!" (T/g: Cho phép ta đổi tên thằng bé ngay tại giờ phút này!)

Tiếng nói "thánh thót" vang lên làm chấn động cả Sở Gia, khiến nắng không thềm chiếu, chim không thềm hót, à không đúng hơn là không thể hót...

" Sở Minh Hiền, anh đang làm cái quỷ gì trong phòng tôi vậy!!! " Minh Nguyệt tức giận, không ngừng ném gối vào người tên sở khanh đang ngủ ngon lành trên giường của mình.

" Tên chết tiệt nhà anh, anh đang làm cái quái gì vậy? Sao anh lại vào phòng tôi?" Hết gối để ném, cô chống hông chỉ thẳng tay vào mặt hắn

Sở Minh Hiền mới sáng sớm vừa tỉnh giấc đã bị ném cả đồng gối vào người, tất nhiên không hề dễ chịu gì cho cam..

Vì lúc cô ở phòng này đã yêu cầu tối chục cái gối đủ kiểu loại, hoa văn khác nhau nên giường cô chất đầy gối. Hắn thầm tính toán, lần sau phải tổng bớt gối đi mới được, chỉ để lại khoảng hai, ba cái thôi. (T/g: Ta biết rồi à nha~~~~)

Sở Minh Hiền ôm cái đầu đau nhức nhối, mơ hồ nhớ lại sự việc tối ngày hôm qua...

Tối qua hắn tham dự một bữa tiệc thương nhân, lại bị chính thằng em trai ruột chuốc rượu, lại còn bảo cái gì mà "ăn sạch cô ấy đi", " không sao đâu", " anh chỉ cần cưới cô ấy về",...v...v...

Sở Minh Hiền vô lực đỡ trán. Lần này hỏng thật rồi...

Thằng em trai chết tiệt!

Ở một nơi nào đó, trong một căn phòng nào đó, trên một chiếc ghế nào đó, anh bạn Sở Minh Lâm đang ngồi chơi điện tử bỗng: " Hất xì! Tổ tông nhà thằng nào nhắc đến tên gia!"

(T/g: Thằng anh mày đó con!)

Con hàng này nhìn thì tưởng đang nghiêm túc chơi game nhưng trong đầu toàn những suy nghĩ linh tinh

Không biết đêm qua anh Hai có kịch liệt quá không nữa!

Anh ý chắc chắn sẽ phải cảm ơn đứa em trai thông minh, sáng suốt, dễ cmn thương này cho xem hí hí hí...

Tại phòng của Minh Nguyệt

Sở Minh Hiền vò mái tóc rối tung, dựa người vào gối, lười nhác mở miệng: " Nguyệt Nhi, em đừng ném nữa, tất cả là tại Minh Lâm nga! Nó chuốc say tôi nha "

Nói rồi còn giương bản mặt siêu cấp đẹp trai âm ức nhìn cô.

Minh Nguyệt nhất thời chịu không nổi hắn. Hình như có cái gì đó sai sai à nha~

Sao cô cứ có cảm giác mình là nam cận bã xấu xa ăn sạch con gái nhà người ta xong mà không chịu trách nhiệm ý nhỉ?

Sở Minh Hiền ưỡ oài ngồi dậy, nở nụ cười "mật ngọt chết ruồi" với Minh Nguyệt rồi mới đứng dậy trở về phòng mình.

Hự!

Minh Nguyệt nằm vật xuống giường, gương mặt đỏ hồng.

Vì tối hôm qua hắn vừa về, tắm rửa qua loa nên cũng chưa tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng vào phòng cô trước một chút xíu sự dẫn dắt của Sở Minh Lâm. Cứ thế mà leo lên giường cô nằm.

Vừa nãy hắn mãi tránh mấy cái gối của cô nên không để ý áo ngủ đã bị tuột mất mấy cúc đầu.

Nhưng hắn không để ý không có nghĩa là cô không để ý tới nó.

Làn da màu lúa mạch, body 6 múi cực chuẩn kết hợp với gương mặt đẹp trai chuẩn đến từng milimet.

Oh dear!

Hảo soái!!!

Minh Nguyệt thăm phi nhỏ cái tật mê trai của mình, đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân.

Thay một cái áo phong đơn giản cùng quần short jeans, cô xuống lầu ăn sáng.

"Hi!"

Vừa xuống đã thấy bản mặt cười nham nhở của Sở Minh Lâm, sau đó là Hồng Ung và Hoàng Ung, còn tên nào đó vẫn ung dung thưởng thức bữa sáng.

"Nguyệt Nguyệt bé nhỏ, cô sao thế? Một quá à? " Sở Minh Lâm nhướn mày cười cười. Xem ra hôm qua kịch liệt lắm à nha~ (T/g: Sai lầm rồi con ơi)

Cả Hoàng Ung và Hồng Ung đều biết vụ này nên a dua theo

" Hi hi, Nguyệt Nguyệt xinh gái, cô đừng vô tình thế chứ, kể tui tui nghe coi. "

" Nhìn Lão Đại uy phong cường tráng thế cơ mà"

...

Minh Nguyệt đen mặt nhìn ba tên dở nói như súng bắn liên thanh, không thèm quan tâm, rất chuyên tâm ăn sáng, về mặt đúng kiểu "bà đêch care".

Cô mở TV trong phòng ăn, hiện tại đang chiếu tin tức nóng nhất của ngày hôm nay...

" Mạc Phương Dung tiểu thư hiện tại tiếp nhận Mạc Thị, được các cổ đông đồng tình ủng hộ. Mạc phu nhân và Mạc lão gia đã đi du lịch nước Pháp xinh đẹp để dưỡng lão. Theo cô Mạc Phương Dung, hiện tại tiếp nhận Mạc Thị để ba mẹ an nhàn tuổi già, quả thật là một người con có hiếu.

"Không chỉ thế, Mạc Phương Dung tiểu thư nắm trong tay 5% cổ phần của Hàn Thị và 1% cổ phần của Hạ Thị. Cô Mạc còn có trong tay 10% cổ phần của Light - Hãng thời trang đang Hot nhất hiện nay."

...

Minh Nguyệt bĩu môi khinh thường. Lúc nào cũng tăng bốc mình lên cao vút, lúc ngã xuống đập cmn mông cũng nên. À không, là đập cmn mặt trước mới đúng!

Cô nhất thời không hiểu nổi, 5% Hàn Thị thì oai lắm hả? 1% Hạ Thị thì khủng lắm sao?

Lúc nào cũng vậy, trong khi nguyên chủ có tới 17% cổ phần Hàn Thị, 15% cổ phần Âu Thị thì chẳng có ma nào đề cập đến. (T/g: Lạy chị! Em biết chị giàu rồi, đừng động chạm tới thành phần "no money" như chúng em nữa!!!)

Đang chìm vào suy nghĩ bỗng một giọng nói trầm thấp vang bên tai cô: " Sao thế? " Và tiếp đó trong đĩa của Minh Nguyệt xuất hiện miếng thịt xông khói thơm lừng uất hiện trong bát cô.

Minh Nguyệt có chút thất thần nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Cúi đầu nhìn miếng thịt, cô không khỏi than thầm.

Rõ ràng đã hạ quyết tâm mỗi bữa sẽ ăn ít đi một chút rồi, nhưng cô không nhịn được mà nhìn miếng thịt thèm thuồng. Các cụ đã có câu: "có thực mới vực được đạo", thế là bạn Nguyệt Nguyệt thân yêu rất ngon lành mà xoi hết miếng thịt. Không những thế lại còn lưng bát soup, một đĩa cơm chiên và một cốc sữa.

Ăn xong rồi, Minh Nguyệt mới đau khổ phát hiện ra, cô lại lên 1kg rồi...

" TÊN SỞ MINH HIỀN, CHẾT TIỆT NHÀ ANH, TÔI LẠI TĂNG CÂN RỒI!!!"

Ai kia rất vô si mà đưa cho cô cái bánh ngọt, mỉm cười: " Ngoan nào bảo bối. Tôi chính là muốn nuôi em tăng thêm cân nha, nhìn cái cơ thể bèo nước của em kìa Chắc chắc..."

(T/g: Mày nuôi vợ sớm thế con =_=)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sáng sớm hôm nay, khi đang chạy bộ ở hoa viên của Sở Gia, Minh Nguyệt bất ngờ nhận được điện thoại của Hạ Viễn Thành

" Alô, con gái? Đạo này con thế nào? "

"Dạ ba, con đều ổn cả mà ba! Ba gọi cho con không phải chỉ để thăm con gái yêu thôi đấy chứ? "

" À thì, Nguyệt Nhi, mẹ con mắt đã lâu lắm rồi...ba muốn..." Hạ Viễn Thành ngập ngừng

Nghe ông Hạ nói, cô thập phần tò mò. Điều gì lại có thể khiến Hạ Viễn Thành khó ăn nói thế nhỉ?

" Ba muốn lấy vợ mới? Ba là đang hỏi ý kiến con sao? " Minh Nguyệt thăm dò

Nhưng bên kia lại phát ra tiếng cười của ông Hạ khiến cô ngớ người ra. Bộ mình nói sai gì sao?

" Ha ha, không phải! Chỉ là...mẹ con mắt cũng đã lâu lắm rồi mà con cũng chưa làm gối mẹ lần nào, hay năm nay con về nhé? "

Lời nói của ông khiến Minh Nguyệt sững người. À cũng phải thôi, năm nào gối Doãn Nguyệt Dương - mẹ của nguyên chủ, cô ấy cũng bỏ ra nước ngoài cả tháng mới về.

Trong mắt người ngoài, việc nguyên chủ làm tức là ghét bỏ mẹ, nên mỗi lần đến gối Doãn Nguyệt Dương, nếu không thấy bóng dáng cô người ta lại dùng ánh mắt thương hại về phía di ảnh bà cùng Hạ Viễn Thành.

Nhưng sau khi đọc qua cuốn nhật kí của nguyên chủ, Minh Nguyệt biết cô là người sống rất tình cảm, mỗi lần đi nước ngoài là lại về căn biệt thự mà Doãn Nguyệt Dương từng ở lúc còn sống, chui vào một góc nào đó ngồi khóc thút thít.

Năm nay...thôi thì cô giúp nguyên chủ...về nhà nhỉ?

" À nếu con không muốn...ta..." Hạ Viễn Thành bên kia ngập ngừng. Ông cũng không muốn miễn cưỡng con gái ông

Minh Nguyệt cười khẽ:" Không sao đâu ba, năm nay con sẽ về với ba mà! "

" Được được, ba sẽ cho người chuẩn bị! " Hạ Viễn Thành hào hứng, rất nhanh mà cúp máy

" tút...tút...tút..."

Minh Nguyệt đen mặt nhìn màn hình điện thoại tối ngòm, vang lên từng tiếng tút kéo dài.

Ba yêu dấu à, ba không thể hỏi thăm con nhiều hơn một câu sao?

Cô cất điện thoại đi, chạy thêm một, hai vòng nữa rồi về phòng tắm rửa thay đồ, ăn sáng.

Minh Nguyệt dọn sơ qua cái ổ của mình, nhanh chóng xếp đồ vào vali. Vì lần trước cô đã dọn đồ một lần rồi nên lần này rất nhanh chóng mà sắp xong đồ.

Sở Minh Hiền cầm ly sữa đứng ở trước cửa phòng cô, trầm giọng:" Em đang làm gì vậy?"

Minh Nguyệt ngồi trên giường cầm điện thoại đặt vé máy bay, cất giọng thản nhiên:" Tôi đi về?"

" Vì sao?"

" Sắp gối mẹ tôi."

"..."

Minh Nguyệt không nghe thấy tiếng nữa bèn ngẩng đầu lên liền thấy hần mặt mũi sầm sì, im lặng không nói nhưng vẻ mặt khó coi đến cực độ.

Cô tò mò đến gần, nhẹ nhàng hỏi: " Anh...đến tháng à? "

Mặt hần đã đen lại càng đen hơn. Sở Minh Hiền gần lên từng tiếng: " Em nghĩ xem? "

" Tôi...tôi xin lỗi. Sữa này anh...anh mang vào cho tôi à? Tôi uống nhé! " Minh Nguyệt nhanh chóng cầm ly uống uống hết

"Ngon nha~" Cô liếm liếm môi, nghe răng cười với hần. Ánh mắt long lanh của cô ngược lên nhìn hần như chỉ cần hần nặng lời chút với cô nước mắt sẽ rơi xuống.

Nhưng mà Sở Minh Hiền hần là ai cơ chứ? Vậy thế mà tên nào đó nhìn ánh mắt của cô về mặt rất nhanh trở nên dịu dàng, đáy mắt có mấy phần nhu hòa, ngập tràn sùng nịnh.

Cô gái nhỏ của hắn...vẫn luôn đáng yêu như thế...

Minh Nguyệt thấy Sở Minh Hiền nhìn mình bỗng có cảm giác chột dạ.

Con mịe nó, sao cô cứ có cảm giác ánh mắt hắn nhìn cô nó cứ là lạ thế nào ý nhỉ?

"Tôi sẽ đi cùng em!" Minh Nguyệt đang miên man suy nghĩ bỗng hắn lên tiếng khiến cô giật mình.

Nhưng mà cô vừa nghe thấy cái gì vậy trời? Hắn đi cùng cô á!

"Nhưng...nhưng..."

"Cứ thế đi! " Rồi ung dung ra ngoài

Cô nhún vai. Hắn đi cũng được, hơn nữa dù sao thì lúc đó hắn kiểu gì chẳng đi máy bay tư nhân, lúc đó cô đi ké, vừa nhanh lại an toàn.

Thế là bạn Minh Nguyệt nào nó không hề biết rằng mình vừa lọt hố của một con sói nào đó, rất bình thản chìm vào giấc mộng đẹp.

...

Sau 5 tiếng trên máy bay, cuối cùng Minh Nguyệt cũng về tới nhà

"Ba ơi, con về rồi! " Cô hào hứng gọi, trên tay là rất nhiều quà tặng cô mua để tặng ba.

Cô chạy vào trong nhà, theo sau đó là Sở Minh Hiền trên tay cũng linh linh hành lý. Tất cả người hầu đều cung kính cúi đầu chào theo đúng lễ nghi.

Minh Nguyệt rót một cốc nước uống, nói lớn với hắn." Nhanh lên nào! " Rồi rót một cốc nước mát cho hắn uống lại sức

Cả căn nhà yên ắng, bỗng thím Trần hốt ha hốt hải chạy vào:" Cô...cô chủ..."

Minh Nguyệt nhíu mày:" Thím Trần, thím sao thế?"

Thím Trần dựa vào tường thở dốc, gấp gáp nói: "Lão Gia...Lão Gia bị xe đâm...đang nằm ở bệnh viện..."

"Choang"

Cốc nước trên tay cô rơi xuống, ánh mắt bỗng chốc trở nên vô hồn. Sở Minh Hiền nhanh chóng đỡ lấy cô sắp ngã xuống, trầm giọng:" Hạ lão gia hiện đang ở đâu? "

" Lão gia đang cấp cứu ở bệnh viện Từ Khánh, lão Ngũ lái xe đang ở đây. "

"Đi thôi"

Không nói hai lời, hắn bế cô ra xe, nhanh chóng đi đến bệnh viện Từ Khánh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

- Bệnh viện Từ Khánh -

Ca phẫu thuật của Hạ Viễn Thành đã kéo dài hơn 4 tiếng và vẫn đang tiếp tục. Các bác sĩ ra ra vào vào liên tục, y tá chạy ngược xuôi với bông băng, túi máu và dụng cụ y tế.

Khung cảnh hỗn loạn khiến người ta có thể tượng tượng ra được bên trong nguy hiểm như thế nào.

Lúc đám người Minh Nguyệt tới nơi, viện trưởng vội vàng chạy ra: " Cô Hạ! "

" Ba tôi thế nào rồi? " Cô gấp gáp hỏi

"Tình hình có chút không khả quan..." Viện trưởng thở dài " Hạ lão gia bị tông mạnh dẫn đến chấn thương não bộ, mất máu nhiều, có thể sau này sẽ trở thành người thực vật "

Minh Nguyệt sưng người, máu trong người như bị rút cạn, gương mặt cô trắng bệch.

Cô biết cũng biết chút y học, lúc trước vì rảnh rỗi nên tìm rất nhiều sách y đọc qua. Với cái đầu thông minh thì Minh Nguyệt cũng miễn cưỡng được coi là nửa chuyên gia.

Cô biết ông Hạ lần này có lẽ bị thương rất nặng nhưng lại không nghĩ tới ông có thể trở thành người thực vật.

"Ba..." Minh Nguyệt khẽ gọi. Cổ họng cô như ứ lại, nước mắt không nhịn được mà tuôn trào.

Cô biết...đây không phải ba cô....Đây là ba của "Hạ Minh Nguyệt"...mà cô thì không phải là cô ấy...

Cô chỉ là cướp lấy thân xác của cô ấy mà thôi...

Minh Nguyệt cô trước kia không cha không mẹ, từ cổ vô thân.

Từ khi xuyên qua đây lại có một người ba hết mực chiều chuộng, lại có thêm một người đàn ông quan tâm cô, khiến cô bất giác mà....rung động.

Nói muốn quay về trước kia....cô không muốn...

Thím Trần bật khóc, ôm lấy Lão Ngũ vành mắt đỏ hồng.

Minh Nguyệt mặc dù rất hoang mang nhưng khuôn mặt lại vô cảm, chỉ có đáy mắt lóe lên tia hoảng loạn khiến người khác biết rằng, cô thật sự rất lo cho ba mình.

Sở Minh Hiền ôm lấy cô, một tay gọi điện cho Hắc Ứng, giọng điệu lạnh lùng: " Bệnh viện Từ Khánh. " Không để cho Hắc Ứng trả lời liền cúp máy.

Đầu bên kia Hắc Ứng cũng đã nghe tin về Hạ lão gia, anh ta nhanh chóng lái xe tới bệnh viện Từ Khánh.

Chỉ ngay sau đó, Hắc Ứng xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Anh ta gạt nhẹ đầu cung kính với Sở Minh Hiền rồi nhanh chóng thay đồ bước vào phòng phẫu thuật.

Viện trưởng cũng có biết sơ sơ về Sở Minh Hiền, hơn nữa ngay cả Minh Nguyệt cũng không có ý kiến gì.

Lại thấy biểu hiện của Hắc Ứng liền có thể chắc chắn người này hẳn là chuyên gia trong lĩnh vực y học, lập tức theo chân anh ta vào.

Ca phẫu thuật kéo dài 3 tiếng nữa. Đối với Minh Nguyệt hiện tại, ba tiếng này trôi qua như ba thế kỉ, cứ mãi dần vặt cô.

"Ting"

Đèn đỏ tắt, chuyển thành bình thường. Minh Nguyệt lập tức ngồi dậy, chạy tới chỗ Hắc Ứng

" Hắc Ứng, ba tôi thế nào rồi!"

" Hạ lão gia có thể coi như tạm an toàn. Não bộ tổn thương nặng, sau này rất có thể sẽ bị biến chứng. Tốt nhất nên để ông ấy tránh bị kích thích, rất có khả năng dẫn đến tử vong.

" Tạm thời đám bác sĩ kia sẽ đưa ông ấy đến phòng hồi sức, khoảng 2 tiếng nữa cô có thể vào trong. Tôi nghĩ tốt nhất cô nên nghỉ ngơi đi, nhìn cô...quá thể thảm "

Hắc Ứng lắc lắc đầu, vào trong thay đồ rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Anh ta khua khua tay trước mặt Sở Minh Hiền: " Lão Đại thân yêu, tôi có lẽ cần nghỉ ngơi rồi!"

Sở Minh Hiền gạt đầu: " Chú có thể nghỉ 2 ngày, việc lần này ắt sẽ có thưởng! "

Hắc Ứng đang tươi cười rạng rỡ bỗng mặt mày như cái bị.

Xì, hồi trước lập công lớn hơn có thấy Lão Đại khen cái quái gì đâu, thế mà....Tôi vừa giúp Lão Đại cứu ba vợ tương lai, lấy lòng vợ ngài thì nói mọe nó ra đi...Bây đặt khen với chả thưởng..

Thế là bạn Hắc Ứng nào đó gọi điện thoại cho Sở Nhị thiếu, rốt cục bị "hở" một phen: " Chú cứ còn bị đốp thức ăn chó dài dài! "

...

Minh Nguyệt mệt mỏi dựa vào Sở Minh Hiền, cả người cô dường như vô lực, không có khả năng chống đỡ tiếp chuyện gì.

Cũng phải thôi, vừa đi máy bay mệt mỏi như thế đã phải chạy vào bệnh viện mấy tiếng đồng hồ.

Lo lắng, căng thẳng, sợ hãi liên tục luẩn quẩn trong đầu cô.

Hắn nhìn bộ dạng yếu đuối của cô mà xót xa, nhanh chóng bế bổng cô lên vào phòng VIP của bệnh viện, giọng điệu tràn ngập sự cung chiều: "Em mệt mỏi quá rồi. Ngủ đi, lát nữa chúng ta sẽ qua thăm ông ấy. Tôi sẽ ở bên cạnh em đến khi em tỉnh."

Minh Nguyệt ngược nhìn người đàn ông rước mặt cô, mỉm cười: "Được! " Rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu.

Đợi cho Minh Nguyệt đã ngủ say, Sở Minh Hiền gọi một cuộc điện thoại: "Hoàng Ứng, chú hãy điều tra về vụ tai nạn của Hạ Viễn Thành. "

"Dạ!"

Hắn hài lòng gật đầu rồi leo lên giường nằm với cô.

Với cô, tranh thủ mọi lúc mọi nơi chính là tác phong của Sở Minh Hiền hẳn

(T/g: Pà mịa nó, có khi ít lâu sau con bé kia sẽ bị ăn đến xương cũng chẳng còn mất!!! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [I#39m Come Back] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Lúc Minh Nguyệt tỉnh dậy cũng đã là xế chiều, chỉ là hơi ấm và hương bạc hà nhàn nhạt vẫn còn quẩn quýt lấy cô.

Minh Nguyệt cười khê. Rồi chợt nhớ ra Hạ Vương Thành giờ có lẽ đã tỉnh, cô vội vàng chạy tới phòng hỏi sức ngay đối diện.

Trong phòng, lão Ngũ và thím Trần đang ngồi trên sofa, Hắc Ứng đang kiểm tra lại cho Hạ Viễn Thành một lượt để đảm bảo không có gì xảy ra.

Khi Minh Nguyệt chạy sang đúng lúc Sở Minh Hiền vừa mở cửa, cô nhanh chóng lao vào lồng ngực ấm áp của ai đó.

"Em ổn chứ? " Giọng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống.

Minh Nguyệt không đáp lại lời hắn mà nhanh chân tới chỗ giường bệnh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Hạ Viễn Thành.

"Ba tôi thế nào rồi?"

"Hiện tại nếu tỉnh rồi thì coi như đã ổn định. Nhưng vẫn cần theo dõi bệnh nhân để đảm bảo không lưu lại di chứng sau này."

Hắc Ứng nghiêm túc kiểm tra vậy thôi chứ trong lòng không khỏi một phen cười nhạo ai kia.

Cứ ân ân ái ái tình cảm suốt ngày ở Sở Gia làm cho Tứ Ứng tị hận một bụng thức ăn cho chó. Về đây lại bị bỏ xó, đáng đời. (T/g: Chuẩn đây ku!)

Thế là bạn Hắc Ứng nào đó hí ha hí hửng chui vào một góc nhắn tin cho Sở Lâm. Chuyện hay thế này, làm người phải biết chia sẻ chứ!

Sở Minh Hiền nhìn lồng ngực trống rỗng của mình bỗng cảm thấy mất mát.

Hắn thật sự bị bỏ rơi rồi~~~~

Sở Minh Hiền xoay người tới gần giường bệnh, đặt tay lên vai Minh Nguyệt nhằm ngầm nhắc nhở cho cô biết hắn còn ở đây nhưng xem ra đã thất bại rồi.

Cô căn bản là hoàn toàn chẳng để ý gì đến Sở Minh Hiền hẳn cả

Hạ Viễn Thành vừa mới tỉnh được đại khái khoảng nửa tiếng, giờ tuy còn yếu nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều, nâng tầm mắt nhìn đôi nam nữ trước mặt mỉm cười.

"Cậu..."

"Hạ lão gia, con tên Sở Minh Hiền, hiện đang quản lý tập đoàn Sở Gia."

"Sở Minh Hiền?"

Hạ Viễn Thành không thể ngờ cô con gái bé bỏng của ông lại quen được người đàn ông này. (T/g: Ủ' bé, bé vl ra ý!)

Tuy ông đã có tuổi nhưng không có nghĩa không có chân trong hắc đạo. Thời đại này, thuần bạch đạo chỉ có nước phá sản sớm.

Vì thế tất nhiên ông hoàn toàn biết hấn là ai. Hạ Viễn Thành khẽ gật đầu chào: "Chào...cậu."

Hắc Ung đứng một bên không khỏi bất mãn. Ha ha giọng điệu nhẹ nhàng trăm năm nghe thấy một lần này, giờ thì hơi tẻ là "phọt" ra.

Ngửa tai!

Không chỉ có Hắc Ung mà ngay cả Minh Nguyệt cũng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng vì lo lắng cho Hạ Viễn Thành mà cô cũng không có để ý lắm.

Minh Nguyệt nắm chặt tay Hạ Viễn Thành sốt sắng: "Ba nghỉ ngơi đi, dậy làm gì cơ chứ?"

"Dậy xem con rể tương lai"

Minh Nguyệt mặt phỉm hồng, thúc dục ông mau nghỉ ngơi.

"Thím Trần chăm sóc ba cháu nhé, cháu về nhà một lát."

"Được!"

Nghe được câu trả lời của bà, Minh Nguyệt kéo Sở Minh Hiên ra xe trở về biệt thự Hạ gia.

Trước khi về nhà, Minh Nguyệt tạt vào siêu thị một lát.

"Nè, người bệnh thì ăn gì nhĩ? " Cô tròn mắt hỏi

Sở Minh Hiên nhìn một lượt dãy thực phẩm, không khỏi đen mặt.

Đường đường là Lão đại như hấn giờ hỏi người ốm ăn gì sao hấn biết được.

Nhưng Sở Minh Hiên hấn vẫn xem xét tất cả một lượt rồi nói: "Cháo là tốt nhất."

Minh Nguyệt à một tiếng, nhanh chân chạy tới quầy rau xanh, thịt bò, sườn heo,...

Ngay cả Sở Minh Hiên chạy theo xách đồ cho cô cũng cảm thấy mệt.

Một lúc sau, cô cùng hấn cũng thanh toán đồng thức ăn đó, vút vào trong xe rồi trở về.

Về tới nhà, Minh Nguyệt đi thẳng vào trong bếp, nấu một nồi cháo thịt băm thật lớn, mùi thơm ngào ngạt khiến Sở Minh Hiên bên ngoài ghen tỵ đỏ mặt, cũng muốn bệnh để được cô chăm sóc. (T/g Mi sẽ được ôm ngay thôi~~~~)

Minh Nguyệt tiện tay nấu luôn mấy món nữa. Chỉ đơn giản là một bữa cơm với hai món mặn, một món nhạt, một món canh như những gia đình bình thường chứ không phải là cao lương mỹ vị dành cho các cậu ấm cô chiêu thường thức hàng ngày nhưng lại mang đến cho Minh Nguyệt và Sở Minh Hiên một cảm giác ấm áp len lỏi vào trái tim lạnh giá biết bao nhiêu năm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Mị đã trở lại sau một tháng quên lãng Nguyệt Nguyệt bé nhỏ:)) Đạo này thi cử nhiều nên truyện ms không đăng được. Xin lỗi cả nhà nha~~~~

Yêu lắm <3

Sở Minh Hiên lái xe đưa Minh Nguyệt tới bệnh viện. Dọc đường đi, cô cứ giữ khư khư cái cặp lồng đựng cháo khiến Sở Minh Hiên hấn ghen tỵ đỏ mặt.

Hừ, nếu đây không phải ba vợ tương lai thì hấn đã cho cái tên "được quan tâm" ấy một viên kẹo đồng rồi.

Tới bệnh viện Từ Khánh, Minh Nguyệt nhanh chân chạy tới phòng bệnh của Hạ Viễn Thành, nụ cười nhàn nhạt luôn hiện hữu trên môi. Hiếm khi Sở Minh Hiên thấy cô tâm tình vui vẻ như hôm nay, mặt than vạn năm cũng bắt gặp xuất hiện một nụ cười trong giây lát.

(T/g: Cười cmn luôn đi lại còn giầy với chả lát. Biết thế mẹ nào giầy lát là bao lâu =_=)

Bỗng nhiên một giọng nói cất lên khiến Minh Nguyệt đang cực kì cao hứng liền tụt cmn mood luôn.

" Nguyệt Nguyệt, sao cậu lại ở đây? " Mạc Phương Dung được Hàn Phong đỡ từ từ bước tới.

Cô cau mày nhìn đôi nam nữ đang lại gần mình.

Pà nó!

Đây là bệnh viện của Hạ Gia. Vì cái mẹ gì mà bà lại không được ở đây?!

Mạc Phương Dung chậm rãi đi ra từ khoa phụ sản, hẳn là đang mang thai đi. Với tính cách của cô ta, Minh Nguyệt không nghĩ cái thai đó là của Hàn Phong, và hơn nữa cô cũng không biết cô ta định giờ trò gì.

Tốt nhất là cứ tránh đi cho chắc ăn.

Sở Minh Hiền nhận ra sự khó chịu của Minh Nguyệt, tầm mắt hướng tới Mạc Phương Dung và Hàn Phong, âm thầm đánh giá hai người họ.

Đây chính là hai người đã khiến Nguyệt Nguyệt bé nhỏ của hần một mối ư?

(T/g: Lạ thánh, con bé suốt ngày ăn với ngủ, một cái con mọe gì!!!)

Mạc Phương Dung khẽ nhủ mày, chợt nhận ra người đàn ông bên cạnh Hạ Minh Nguyệt.

Dù cô ta là nữ chủ cũng không có nghĩa là cô ta ngu ngốc suốt ngày chỉ biết khóc giống như mấy cô ả trong các câu chuyện khác.

Theo sau Hạ Minh Nguyệt hình như là Thiếu chủ của Sở Gia - Sở Minh Hiền, người nắm giữ Sở Thị.

Hừ, cô ta là cái gì mà lại được Thiếu chủ của Sở Gia quan tâm tới cơ chứ?

Cái đầu của Mạc Phương Dung mặc dù thông minh vẫn không đủ để ngăn cản sự đồ kị đang lấn át lý trí của cô ta. Lòng ghen tỵ cộng với sự tham lam đã làm cho cô ta mờ mắt.

Mạc Phương Dung cắn chặt răng, khẽ đẩy tay Hàn Phong ra, bước tới trước mặt Minh Nguyệt, mỉm cười dịu dàng: " Đừng đi nhanh thế chứ. Nguyệt Nguyệt chúng ta đi uống gì đi! "

Vừa dứt câu, bỗng Mạc Phương Dung kéo tay cô làm cả hai ngã lăn ra đất, máu từ hạ thân cô ta ồ ạt chảy xuống.

" Á...á...á..."

" Dung Nhi! "

Hàn Phong chạy ngay tới đỡ Mạc Phương Dung, ánh mắt sắc lạnh của hần chiếu tới khuôn mặt ngu ngơ của Minh Nguyệt.

" Cô ấy và cái thai mà có chuyện gì cô đừng mong sống sót trên đời này! "

Để lại một câu cảnh cáo, Hàn Phong ngay lập tức bế Mạc Phương Dung rời đi.

Minh Nguyệt khuôn mặt đờ đẫn nhìn bóng lưng của hai người kia. Trong lòng không khỏi rủa thầm 18 đời tổ tông nhà họ Hàn.

Đệt! Tự dưng ngã ra đấy rồi đổ lỗi cho cô, thấy cái mặt có giống liên quan không. Cô bĩu môi nhìn cái cặp lông bị đổ văng vãi. Biết ngay mà, kiểu gì cũng có chuyện!

Sở Minh Hiền nhìn vẻ mặt trẻ con của cô mà khẽ bật cười.

" Đi thôi! "

Minh Nguyệt vùng vằng, cất bước đến phòng của Hạ Viễn Thành, trong miệng không ngừng lầm bầm: " Tên chết tiệt, cười cái gì mà cười, đáng ghét! "

" Cạch"

Cửa bật mở, bên trong là một cổ tán loạn, đồ đạc văng vãi tung tóe, thím Trần và lão Ngũ nằm bất tỉnh trên sàn. Nhưng....ba cô đâu rồi?

Minh Nguyệt nhanh chóng đỡ thím Trần, khua khua bà dậy.

" Thím Trần, thím Trần..."

Thím Trần mở mắt, tay ôm lấy cái đầu nặng trĩu.

" Ôi cái đầu của tôi..."

Rồi như nhớ ra cái gì đó, bà nắm lấy tay của Minh Nguyệt, cất giọng sợ hãi: " Tiểu thư, lão gia...lão gia bị bắt mất rồi..."

" Bị bắt cóc?!" Minh Nguyệt sững sốt lại lo lắng. Bà vừa tỉnh lại, cô vừa đi khoảng tiếng ba đã bị bắt cóc, không biết ông thế nào rồi.

Lão Ngũ cũng vừa tỉnh dậy, hốt hoảng chạy tới bên Minh Nguyệt: " Cô chủ....lão gia...."

" Mọi người thu dọn đi, đừng để ai biết chuyện này! "

Nói xong cô kéo tay Sở Minh Hiền nhưng lại thấy hắn không nhúc nhích, ánh mắt thâm sâu khó lường nhìn vào thím Trần đang cúi đầu thu dọn và lão Ngũ đang loay hoay đỡ những chiếc ghế bị lật đổ.

" Sao vậy? "

" Không có gì. Đi thôi! " Sở Minh Hiền nắm lấy tay Minh Nguyệt rồi đi, ý nghĩ trong đầu vẫn quay cuồng trong đầu hắn.

***** Đêm hôm đó*****

Trong một căn phòng tối, ánh nến le lói càng làm nơi đó trở nên u ám hơn bao giờ hết.

Một giọng nói yêu nghiệt thêm phần lười nhác cất lên: " Thế nào rồi? "

" Đã hoàn thành thưa cậu chủ! "

Tiếng cười ma mị bỗng vang lên, căn phòng càng thêm đáng sợ, giọng nói đó lại một lần nữa được cất lên.

" Bà làm tốt lắm, rất đáng khen! "

Giọng nói đó nó cứ như món bùavậy, làm người ta chìm sâu vào trong đó, biết rằng nó rất độc nhưng sức quyến rũ lại khiến người ta không thể chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [H#39m Come Back] được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Sở Minh Hiền nhắc điện thoại lên gọi cho Bạch Ứng: " Điều tra xem Hạ lão gia hiện đang ở đâu. Cần thận đừng để lộ thông tin này ra ngoài."

Minh Nguyệt trong đầu tràn ngập lo lắng, ngón tay thon dài lướt nhanh trên laptop, bên cạnh là chiếc camera trong phòng bệnh của Hạ Viễn Thành. Chiếc camera đã bị cắt đi một đoạn, chính là lúc mà Hạ Viễn Thành bị bắt cóc.

" Vệ sĩ lúc đó đang ở đâu? " Sở Minh Hiền đột nhiên cất tiếng

Minh Nguyệt hơi sững sốt khi nghe câu hỏi đột ngột của hắn:" Tôi đã hỏi thím Trần rồi, chỉ có 4 vệ sĩ phụ trách an toàn cho ba tôi nhưng họ đều đã đi ăn trưa, chỉ còn thím Trần ở đó. "

" Người đàn ông kia cũng ở đây sao? "

" Lão Ngũ? Ông ý lúc đấy đang ở nhà vệ sinh! "

Sở Minh Hiền thoáng nhíu đôi lông mày, ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng tới tập tài liệu điều tra về Hạ Gia. Sao hắn cứ cảm thấy có gì đó rất lạ ở đây?

" Lão Đại! " Hồng Ứng kính cẩn cúi đầu chào

Sở Hiền liếc mắt nhìn Hồng Ứng: " Cho chú 5 phút "

" Lão Đại, vụ bắt cóc này hẳn là một âm mưu có chủ đích. Hầu hết cổ đông của Hạ Gia đã biết chuyện này, hiện tại có một thế lực nào đó đang ngầm thu mua cổ phần Hạ Thị. Những lô hàng cần chuyển đi gặp vấn đề nghiêm trọng, đường dây vận chuyển liên tiếp bị chặn lại dẫn đến một số cổ đông nhỏ

đã bán cổ phần ra ngoài."

Minh Nguyệt nghe xong liền nhủ mày. Sao tự dưng các đường dây vận chuyển lại bị chặn. Vừa vặn đúng lúc Hạ Viễn Thành bị bắt cóc.

"Hạ Viễn Thành không phải thuần Bạch đạo."

"Một người có máu mặt trong Hắc đạo như ông ấy sao có thể bị bắt cóc được cơ chứ, trừ khi..."

"Là người quen!" Một giả thiết bỗng nảy ra trong đầu Minh Nguyệt

"Cốc...Cốc..."

"Vào đi"

"Cạch"

Sở Minh Lâm mở cửa bước vào, trên tay là một tập tài liệu

"Nói "

"Anh Hai đoán không sai, lọ nước biển chuyển cho Hạ Tổng có một lượng thuốc gây ảo giác "

"Chết tiệt!" Minh Nguyệt khề rủa thầm

Xem ra lần này vụ xe đâm đó của Hạ Viễn Thành cũng không phải tai nạn mà là cố tình ám sát.

"Đã tìm được vị trí của Hạ Tổng." Bạch Ứng gấp gấp chạy vào báo tin:" Ở nhà kho XX thuộc khu XX, đường XYZ"

Ngay lập tức, Sở Minh Hiền đứng dậy, nắm lấy tay Minh Nguyệt chạy ra xe: "Đi thôi!"

Bốn chiếc xe hơi màu đen bóng chạy với tốc độ cao trên đường khiến người ta không khỏi ngoái nhìn theo vì độ hoành tráng của nó.

(T/g: Khiếp đời, làm gì ghê vậy cha nội?)

Nhà kho XX là một nhà kho để hoang ở khu XX. Mọi người đều đồn đại rằng trong đó có yêu ma quỷ quái gì đó rất đáng sợ nên không một ai dám bén báng tới tới. Thực chất đó là nơi giao dịch ngầm của những tay buôn ma túy lớn.

Bốn chiếc xe dàn thành một hàng quanh cái nhà kho đó. Bước xuống xe đầu tiên là Hồng Ứng và Bạch Ứng, tiếp sau đó là Sở Minh Hiền cùng Minh Nguyệt, trên những chiếc xe khác người của Hạ Gia và Sở Gia cũng đang từ từ tiến vào.

Minh Nguyệt gật đầu, đi vào trong nhà kho đáng sợ đó.

Từng nhóm người tự giác chia nhau ra hành động. Nơi đây thực tối tăm và ẩm mốc, từng mảng mạng nhện giăng đầy trên trần nhà.

Đám người Minh Nguyệt cẩn thận lục soát khắp nhà kho nhưng lại không thể tìm thấy Hạ Viễn Thành.

"Anh có chắc là ở đây không đấy?" Minh Nguyệt cau mày

"Chắc chắn là trong này. " Bạch Ứng gật đầu khẳng định.

"Cô chủ, phát hiện có một tầng hầm dưới này!" Một người của Hạ Gia chạy tới báo

Không trả lời lại người kia, ngay lập tức Minh Nguyệt chạy tới cánh cửa mở tầng hầm, đi xuống đó.

Sở Minh Hiền giữ lấy cô không để cô xuống, cho một số người xuống trước rồi đưa cho cô một khẩu súng:" Cầm cái này đi."

Cô khẽ gật đầu, nhanh chóng bước xuống, phía sau là Sở Minh Hiền, Hồng Ứng, Bạch Ứng cùng một số người khác.

"Báo cáo, đã tìm thấy Hạ lão gia! "

Minh Nguyệt và Sở Minh Hiền nhanh chóng chạy tới chỗ Hạ Viễn Thành.

Ông bị đánh dã man, còn sùi bọt mép, khẳng định đã bị tiêm ma túy vào người.

"Đưa người đi!" Minh Nguyệt cố giữ cho bản thân tỉnh táo, ra lệnh cho người đưa Hạ Viễn Thành trở về Hạ Gia rồi đi theo họ.

Sở Minh Hiền biết hiện tại Minh Nguyệt không ổn liền đỡ lấy cô, nhẹ giọng an ủi: " Ông ấy sẽ ổn thôi mà, đừng lo lắng! "

Minh Nguyệt khẽ đẩy hẳn ra, đứng vững rồi mạnh mẽ bước đi: " Tôi biết! "

Đúng thế! Hạ Minh Nguyệt cô là sát thủ, mà sát thủ thì không thể để tình cảm lắt léo lí trí, là sát thủ thì không được yếu đuối, là sát thủ thì phải thật mạnh mẽ.

Nhưng... cô cũng là con người, cũng biết vui, biết buồn, biết yêu thương.

Minh Nguyệt cô không lạnh lùng, vô cảm, chỉ là cô chưa gặp được người để cô thật sự yêu thương.

Bây giờ...có lẽ cô đã gặp được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại [I#39m Come Back]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trong một căn phòng tối om, chỉ có ánh trắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt đầy nghiêm nghị của một người đàn ông trung niên.

Hạ Viễn Thành ngồi trầm ngâm trong thư phòng. Ông đã tính lại từ lâu, căn bản một chút thuốc đó không có ảnh hưởng gì tới ông quá nhiều.

Việc ông mất tích suốt 3 ngày qua đã khiến cỗ phiếu của Hạ Thị giảm mạnh, các cỗ đông náo loạn gây ảnh hưởng đến tập đoàn. Điều này khiến ông không khỏi đau đầu.

" Cậu ta....thực sự đã hành động rồi..."

Sáng hôm sau, Minh Nguyệt tỉnh dậy từ sáng sớm, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua trong lòng cô giờ đã đỡ hơn hẳn.

Nhớ lại lúc đưa Hạ Viễn Thành về biệt thự nhà họ Hạ, cô không dám ra ngoài mà trực tiếp ở trong phòng nghỉ của ông.

Lúc đó trong phòng chỉ có bác sĩ, Hắc Ưng, Sở Minh Hiền và cô.

Thậm chí ngay cả những người thân cận như quản gia Vương hay thím Trần cô cũng không cho phép bước chân vào.

Sở Minh Hiền có nói chắc chắn trong nhà cô có nội gián, chính người đó đang âm thầm ở trong nhà cô gây hại. "Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng", cô không dám liều lấy Hạ Viễn Thành ra làm con mồi để dụ hẳn ta lộ mặt.

Sau khi vào thăm Hạ Viễn Thành, chắc chắn rằng ông không còn gì đáng lo ngại Nguyệt mới về phòng mình để nghỉ ngơi. Nằm vật xuống giường, cô mới chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng..

Sở Minh Hiền biến đi đâu rồi nhỉ?

Minh Nguyệt trở mình ngồi dậy, loay hoay lấy chiếc điện thoại định gọi cho Sở Minh Hiền mới chợt phát hiện mình không có số của hắn.

Minh Nguyệt vào danh bạ tìm đến cái tên "Sở Minh Lâm", phân vân không biết nên gij hay không?

" Lúc này mà gọi xin số điện thoại người ta không phải kì cục lắm sao? "

Ngao ngán lắc đầu cất chiếc điện thoại đi, Minh Nguyệt lò dò chui vào chăn.

Trai đẹp thì đã sao, có thể so sánh với một giấc ngủ lên thiên không?

Đã một tuần kể từ khi Hạ Viễn Thành bị bắt cóc, cũng bằng đấy ngày kể từ lần cuối Minh Nguyệt gặp Sở Minh Hiền. Trong lòng cô tự dung cũng có chút....nhớ.

Trong suốt một tuần này, Minh Nguyệt sử dụng những khả năng của mình để quản lý một số mảng kinh tế của Hạ Thị, coi như giúp đỡ ba một phần và cố gắng điều tra về người đã gây ra vụ tai nạn cho Hạ Viễn Thành và vụ bắt cóc.

Tuy nhiên, mạng lưới điều tra còn hạn chế, cô chỉ tra được vụ tai nạn xe kia có dính dáng tới cậu ấm nhà họ Chấn - Chấn Uy.

Chấn Uy rốt cục vì sao lại liên quan đến vụ việc này tuy hiện tại Minh Nguyệt chưa biết. Nhưng mà cô tin chắc sẽ bắt được kẻ đầu sỏ của vụ việc này.

Đạo này Minh Nguyệt rất để ý tới Hạ Viễn Thành. Thấy ông suốt ngày nhốt mình trong thư phòng, chỉ trừ lúc ăn uống. Ông vẫn nói vẫn cười với cô trên bàn ăn, vẫn nhẹ nhàng xoa tóc cô, lo lắng cho cô nhưng cơ thể ông ngày càng tiều tụy đi.

Hạ Viễn Thành năm nay cũng gần 50 rồi chứ còn trẻ trung gì đâu, trên đầu cũng đã lấm tấm tóc bạc, dù cho quyền lực là thế nhưng ông cũng chỉ là con người thôi. Sợ rằng sẽ không chịu nổi mà ngã xuống mất.

Đang miệt mài suy nghĩ cách bồi bổ thân thể cho ba, bỗng điện thoại trên tay Minh Nguyệt đổ chuông làm cô giật mình suýt rơi điện thoại.

Số lạ...?

" Alo..."

" Nguyệt Nhi..."

Giọng nói trầm thấp từ đầu bên kia khiến cô sững người.

" Anh sao vậy? Ốm à?"

" Tôi...nhớ em..."

Lời nói của Sở Minh Hiền khiến cô không khỏi xấu hổ nhưng nhanh chóng bị khuôn mặt lạnh lùng che khuất.

" Anh đang ở đâu? "

" Phía Tây thành phố "

" Tôi tới ngay"

Không đợi phía bên kia nói gì, Minh Nguyệt nhanh chóng dập máy, phóng xe về phía tây thành phố.

Từ Hạ Gia tới phía tây thành phố cũng phải mất hai tiếng, Minh Nguyệt cũng biết rằng không cần cô thì đám Sở Minh Lâm cũng có thể chăm sóc được cho hắn một cách đầy đủ nhưng không hiểu sao một thứ gì đó vô hình cứ thôi thúc cô đi thăm hắn, chăm sóc cho hắn.

" Anh ở chỗ nào?"

" Khu F325, tôi sẽ cho người tới đón em...khụ...khụ..."

" Anh...không sao chứ?"

" Tôi ổn mà, em...khụ...nhớ cẩn thận."

" Đợi tôi!"

Không nói hai lời, Minh Nguyệt phóng xe tới địa điểm mà Sở Minh Hiền nói đến.

Bên kia, Sở Minh Lâm cầm nín nhìn anh hai yêu dấu của mình tinh bơ vừa xử lý tài liệu vừa nghe điện thoại, thỉnh thoảng lại ho một cái.

Đợi đến khi hắn cúp máy, Sở Minh Lâm đen mặt nói:

" Anh hai, anh còn có thể vô sỉ hơn được nữa không?"

Sở Minh Hiền cười thản nhiên:

" Để lấy chị dâu cho chú, không gì là không thể."

Nhìn nụ cười đen tối khác một trời một vực so với bộ mặt than quanh năm trước khi gặp chị dâu cũng khiến anh thập phần nhọc nhằn.

Ít ra anh trai anh cũng không trung cái mặt mo dọa sợ người khác như trước nữa rồi.

" Thế chị dâu bao giờ tới đây thế anh? "

Sở Minh Hiền trưng bộ mặt than như cũ: " Lát nữa!"

Sở Minh Lâm bĩu môi. Giả ốm? Đúng là cái đồ ấu trĩ.

" À..." Tự dưng anh Hai quay lại làm anh sợ hết cmm hồn

"Dạ?"

"Xong việc cho em nghỉ một tuần"

Há há há...anh nghỉ lại rồi. Đó không phải là ấu trĩ, là đỉnh cao của cua gái à nha>>>

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Trở Lại* [*I#39m Come Back*] được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.